

Tình Yêu Của Tôi Và Tổng Tài Cao Ngạo

Contents

Tình Yêu Của Tôi Và Tổng Tài Cao Ngạo	1
1. Chương 1: Một Bài Học	1
2. Chương 2: Cà Phê Đen, Không Đường, Không Đắng!	3
3. Chương 3: Cà Phê Đậm Đặc?	5
4. Chương 4: Luật Cấm Yêu!!!	6
5. Chương 5: Đại Boss Đường Thương!	9
6. Chương 6: Cô Có Thích Ai Chưa?	10
7. Chương 7: Warm Boy	12
8. Chương 8: Lời Từ Chối!	15
9. Chương 9: Tổng Tài Tô Tình: Thành Công Hay Thất Bại?	16
10. Chương 10: Gorilla Và Nhím Hẹn Hò!	18
11. Chương 11: Lời Tô Tình Của Cậu Dành Cho Ai?	21
12. Chương 12: Gorilla Là Một Bình Giấm Thương Hạng!!!	23
13. Chương 13: Hàn Tổng Cầu Hôn: Đồng Ý Hay Từ Chối?	26
14. Chương 14: Tôn Ngộ Không Hàn Thiên Ân!!!	28
15. Chương 15: Ngày Buồn Nhất Đời Em~	30
16. Chương 16: Mỗi Quan Hệ Chẳng Thử Gọi Thành Tên	32
17. Chương 17: Học Cách Quên Anh~	34
18. Chương 18: Lạnh Lùng Bước Qua: Hết Yêu Nhau Rồi?~	37
19. Chương 19: Món Quà Ngọt Ngào!	40
20. Chương 20: Đám Cưới~ Nhưng Chưa Phải Là Hôn Kết!	42
21. Chương 21: Anh Xả Là Loài Vô Sĩ Nhất!~	45

Tình Yêu Của Tôi Và Tổng Tài Cao Ngạo

Giới thiệu

Thể loại: lãng mạn, hài, sủng, HETruyện kể về mối tình bình dị nhưng cũng không kém những tình tiết lãng mạn giữa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-toi-va-tong-tai-cau-ngao>

1. Chương 1: Một Bài Học

Xin chào! Tôi tên là Lãnh Tuyết Thư, năm nay vừa tròn 25 tuổi. Tôi đang trong tình trạng thất nghiệp nên hôm nay tôi quyết tâm phải xin việc được tại toà nhà chính của tập đoàn Hàn thị để 2 bậc trưởng bối nhà tôi phải nhìn tôi bằng con mắt khác! Quyết tâm!

Đang suy nghĩ về tương lai tươi đẹp mà tôi phải hướng tới thì có 1 chiếc Ferrari trắng tinh lao tới chỗ tôi.

Kéttttttt! Thật may mắn cho tôi mà! Suýt chút nữa tôi đã được vé đi thăm ông bà rồi! Phải cho cái tên Fefari này biết mặt mới được! Hừ!

Chưa kịp làm gì thì cái tên đại thiếu gia nhà nào đó quăng 1 xấp tiền vào đầu tôi rồi cất giọng băng lãnh:

- Nhiều đó đủ chưa?

Nghe hắn nói thế đầu tôi bốc hỏa. Người ta rõ ràng là đại tiểu thư Lãnh gia mà thiếu tiền à? Nhìn chuy dạy cứng 1 bài học để đời này!

Đầu tiên, tôi xé đồ xấp tiền rồi quăng ngược vào cho hắn. Không để hắn kịp phản ứng, tôi tiếp lời dạy bảo:

- Bỏ tiểu thư đây không thềm xấp giấy thừa mà mi đưa! Chuy nói cứng nghe, về nha mà học lại lớp mẫu giáo đi nga! Hành xử còn thua 1 đứa nhóc 4 tuổi! Nếu mà gặp lại mà còn chưa biết cách nói chuyện với chuy thì chuy không ngại tặng cho mi 1 cước để dạy dỗ đâu!

Không biết tôi có nói hớ cái gì đụng tới lòng tự trọng của hắn không mà hắn mang 1 khuôn mặt đầy sát khí tiến lại chỗ tôi! Cất giọng:

- Nhím nhỏ, nhiều đó không đủ?

Lại câu hỏi này, đừng trách chuy đây độc ác!

Bụp! Tôi thực 1 cú vào bụng hắn rồi cất giọng đầy bực tức:

- Chưa chừa à? Mục đích xuống Trái Đất tươi đẹp này của chú là gì vậy?

Không biết có phải tôi mạnh tay quá hay không mà hắn đau đớn sắp khụy xuống thì bám chặt vào bả vai tôi! Tôi hận chiều cao 1m75 này quá! Do tôi cũng khá cao nên lúc hắn khụy xuống vừa chạm phải đôi môi anh đào nhỏ nhắn của tôi!

Giây phút này, lửa giận trong tôi tăng đến level max. Ôi! The first kiss tôi gìn giữ 25 năm nay lại bị mất vào tay cái tên vô lại này! Bụp! Một cú đá mạnh mẽ vào “trung tâm hành chính” của hắn! Hắn đau đớn ôm “nơi ấy” mà cất giọng yếu ớt:

- Nhím con.....Cô.....cô.....Sao cô.....dám?...

Nhìn hắn khổ sở mà tôi mắng 1 câu:

- Đáng đời! Cái tên công tử bột vô dụng như mi hôm nay gặp phải bốn cô nương là điều xui xẻo nhất của mi! Nhớ lấy bài học ngày hôm nay!

Nói rồi tôi bỏ đi, để lại hắn với khuôn mặt đầy khổ sở ôm “thằng đệ” đang bị trọng thương không hề nhẹ!

Chết tiệt! Tại cái tên đó mà tôi đến phỏng vấn muộn 15 phút! Tuyệt Thư đây ghi hận!

Số tôi cũng khá tốt đấy chứ! đúng hôm nay Tổng Giám Đốc chưa tới nên tôi chưa bị tính là đi trễ! Đúng là người tốt số cũng tốt mà!

Trong thời gian chờ đợi đến lượt phỏng vấn thì tôi lấy quyển sách hôm qua đọc chưa xong để đọc tiếp!

Khoảng 5-10 phút sau

- Mời người tiếp theo, Lãnh Tuyệt Thư!

Tôi hít 1 hơi thật sâu để cho bản thân giữ được bình tĩnh, khoan thai bước vào.

(Tua nhanh đoạn phỏng vấn nha!)

Sau khi phỏng vấn xong, tôi được nhận vào làm cái chức vụ mà ai cũng ao ước! Trợ lý Tổng Giám Đốc Hàn thị - Hàn Thiên Ân

Sao kỳ cục dợ, tôi phỏng vấn xin vào bộ phận kiến trúc mà! Thôi kệ! Công việc này cũng không tệ! Thứ 2 tuần tới bắt đầu công việc mới rồi! Phải cố gắng thoy!>o

Hôm nay Thư thử viết chap 1, nếu được ủng hộ thì tối sẽ viết tiếp chap 2! Cho Thư nhận xét nhá!

2. Chương 2: Cà Phê Đen, Không Đường, Không Đắng!

07g10” thứ 2

Tôi đứng ngoài cổng công ty hít 1 hơi thật sâu để chuẩn bị tâm lý đối mặt với cái tên Tổng Giám Đốc nổi tiếng mặt lạnh! Khoan thai bước đến quầy tiếp tân:

- Chị cho em hỏi phòng Tổng Giám Đốc ở tầng mấy ạ? Em là thư ký vừa được tuyển vào công ty hồi tuần trước đây ạ!

Chị ta nhìn tôi 1 lượt bằng ánh mắt dò xét rồi cất giọng:

- Ừm, phòng Tổng Giám Đốc ở tầng 50 nha em! Mà chị nói nhỏ em nghe! Làm việc cho Tổng Giám Đốc phải cẩn thận nghe hông? Chưa có thư ký nào làm việc cho Tổng Giám Đốc quá 1 tuần đâu! Cố gắng nha em!

Tôi cảm thấy chị tiếp tân này không có ý xấu gì nên cũng vui vẻ đáp lại chị í:

- Vâng, em cảm ơn chị đã nhắc nhở ạ! Em sẽ cố gắng làm việc ở đây lâu nhất có thể! Chào chị em đi!^.^

Tôi bước vào thang máy, giơ ngón tay thon dài ra bấm vào số 50 - tầng cao nhất của toà nhà. Đing! Tới tầng 50, cửa thang máy từ từ mở ra, tôi cũng di chuyển ra khỏi thang máy.

Cứ nghĩ phòng Tổng Giám Đốc dễ kiểm thấy lắm! Ai ngờ kiểm soát 10p! Giơ tay lên xem có bị trễ giờ chưa thì:

- Cô là ai? Tại sao lại ở đây?

Tôi trả lời theo phản xạ:

- Tôi là thư ký mới được tuyển để làm việc cho Tổng Giám Đốc!

- Vào đi!

- Vâng!

Khi bước vào, tôi thấy cách trang trí phòng không tệ nga! Nhìn 1 lượt quanh căn phòng, tôi nghĩ:” Công nhận căn phòng này đẹp thiệt! Cầu trời sao cho Tổng Giám Đốc cũng đẹp như căn phòng này! Nhưng mà thôi, đẹp trai mà khó tính thì “out”!”

Chiếc ghế Tổng Giám Đốc từ từ quay lại trước sự hồi hộp của tôi!

Ủa? Tại sao mặt Tổng Giám Đốc nhìn quen dữ vậy? Hình như mình mới gặp! Nhưng mà sao hông nhớ là gặp lúc nào?

Hắn cất giọng đầy nghi vấn:

- Tại sao lại là cô? Nhím nhỏ?

Nhím nhỏ? A, nhớ rồi! Thì ra là cái tên công tử vô dụng tuần trước! Nhưng sao hắn lại ở đây?

Chưa kịp trả lời thì hắn cất giọng tự luyến:

- Chắc là cô bám theo tôi đến đây đúng không? Khổ quá! Chắc tại tôi đẹp trai quá mà! Haiz!

Một đàn quạ bay qua đầu tôi! Tôi nói:

- Xin lỗi anh nhá! Anh mà đẹp trai á? Trèo thấp thôi, chứ “trèo cao té đầu” ráng chịu à! Tôi hận cái đĩa nào mà nó ăn cắp cái đĩa bay của anh ghê! Hông chịu trả đĩa bay cho anh bay về hành tinh của mình! Chứ ở đây mà cứ dở cái giọng tự luyến thì ra ngoài đường người ta đánh cho ba má nhận không ra luôn í! Mà cho tôi hỏi nhỏ 1 tí! Sao anh lại ở đây dợ?

- Tôi là Tổng Giám Đốc Hàn thị - Hàn Thiên Ân! Còn cô, tại sao lại ở đây?

- Tôi vừa mới được phòng nhân sự tuyển vào làm thư ký Tổng Giám Đốc!

Hắn cười một cách gian manh, làm tôi lạnh lạnh sống lưng. Hắn nói:

- Vậy là cô là thư ký mới của tôi rồi! Cô nên gọi tôi một tiếng “Giám Đốc Hàn” đi!

Bây giờ tôi mới tiêu hoá kịp những gì hắn nói. Hắn là tên Tổng Giám Đốc Hàn thị nổi tiếng mặt lạnh Hàn Thiên Ân ư? Thật bất ngờ mà! Những ngày tháng kế tiếp của cuộc đời tôi chắc chắn sẽ cực khổ lắm đây! Ông Trời ơi, ông muốn con sống sao? Hiuhiuhiu!

Tôi nói bằng giọng miễn cưỡng:

- Giám! Đốc! Hàn!

- Ừm khá tốt đó! À mà cô tên gì?

- Tôi tên Lãnh Tuyết Thư!

- À, thư ký Lãnh, việc đầu tiên cô cần làm là: pha cho tôi 1 ly cà phê đen, không đường, không đắng!

- Tính chơi nhau à? Cà phê đen, không đường, không đắng thì pha kiểu gì?

Hắn nhướn mày:

- Cô không pha?

Hỏi gì lạ thế, tôi trả lời không pha thì anh để tôi sống yên à?

- Tôi pha! Tôi pha!

- Được rồi, cô có 5p!

Nuốt hận! “Nữ tử báo thù, 10 năm chưa muộn”! Thù này không trả thì không phải là Lãnh Tuyết Thư! A, có cách!

Đúng 5p sau.

- Cà phê của Giám Đốc đây!

- Tốt, rất đúng giờ!

- Cảm ơn Giám Đốc đã khen!

Hắn uống ngụm đầu tiên, 1 nốt nhạc sau phun sạch ra ngoài. Hắn hỏi:

- Cô bỏ gì vào mà cà phê mặn thế?

- Thưa Giám Đốc, cà phê không đường, không đắng có nghĩa là không đường mà không được đắng! Tôi bỏ muối vào là đúng ý Giám Đốc rồi còn gì!

- Giỏi, giỏi lắm! Coi như cô thông minh! Cô có thể ra ngoài!

- Vậy chào Giám Đốc!

Khi tôi đi ra ngoài, hắn gọi điện thoại cho X, nói:

- Alo! X, điều tra tất cả tư liệu về Lãnh Tuyết Thư! Tôi muốn 7g ngày mai tôi có được tất cả tư liệu về cô ấy!

Cúp máy, hắn nói nhỏ ” Lãnh Tuyết Thư! Em khá là thú vị đấy! Cui tôi thu phục em này!”

Thư viết xong rồi mà cứ cảm thấy nó lủng củng ấy nhỉ? Cho Thư nhận xét nha! Sáng mai viết tiếp chap 3!

3. Chương 3: Cà Phê Đậm Đặc?

Tối 23g50” tại Lãnh gia

Tôi đang vắt óc lên suy nghĩ xem ngày mai phải đối phó với cái tên “ôn thần” đó làm sao!

- Hôm nay lỡ bỏ muối vào cà phê rồi! Chắc chắn ngày mai hắc sẽ nói mình pha cà phê đen, không đường, không đắng và không mặn cho nên không được cho muối nữa! Vậy cho cái gì bây giờ?....À, đúng gòy! Cho bột ngọt cho nó lạ! Nhưng mà bột ngọt có vị gì ta? Mà thôi kệ! Cùng lắm là có vị lơ lợ hoy mà! Ngày mai chỉ cần chuẩn bị nhiều nhiều gia vị là đối phó với hắc dễ như trở bàn tay! Còn bây giờ.....Oáp! Đi ngủ!

Cùng lúc đó, ở Hàn gia

Tư liệu về tôi đã được gửi tới và hắc đang xem

Nội dung tư liệu

”- Lãnh Tuyết Thư

- Giới tính: nữ

- Tuổi: vừa tròn 25

- Gia cảnh: là đại tiểu thư Lãnh gia

Tính cách: tự do, mạnh mẽ, quyết đoán, độc lập

- Thích: vẽ, thiết kế nhà

- Mê: đọc Ngôn tình

- Ghét: sự gò bó

- Sợ: tuy rất mạnh mẽ nhưng rất sợ gián và thằn lằn

- Lãnh Tuyết Thư học võ từ bé và được nhất đẳng huyền đai Taekwondo. Ngoài ra còn biết karate, judo.....”

Đọc tới đây, hắc thầm nghĩ “Con gái con đứa gì mà biết võ còn nhiều hơn mình! Đáng sợ quá! Chắc phải học 1 khoá Taekwondo để tự bảo vệ ”thằng đệ” của mình, hông thôi có ngày nó bị “xụi lơ” mất thôi! Tôi nhắm trúng em rồi đấy, Nhím nhỏ Tuyết Thư!”

Hắc xem thêm 1 lúc rồi cũng tắt đèn đi ngủ!

Sáng 06g50” tại Lãnh gia

- Cô chủ làm gì vậy?_ Chị Huệ - Quản gia của nhà tôi lên tiếng hỏi

- Dạ, em đang lấy một ít gia vị để mang đi làm ạ!

Chị Huệ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa, tại sao cô chủ đi làm mà lại mang gia vị đi?

- Chị biết sao hông? Tại cái tên Giám Đốc ác ma í hôm qua bắt em pha cà phê đen, không đường, không đắng, em cho nửa hũ muối vào. Sợ hôm nay hắc đổi khẩu vị nên em mang nhiều 1 chút cho chắc ăn í mà!

- À, thì ra là vậy!_ Chị Huệ gật gù nhưng nghĩ thầm “Công nhận cô chủ nhà mình sáng tạo thật! Đáng đời ai dám chọc vào!”

- Thôi em đi làm nhoa! Bye bye chị!

07g15” ở văn phòng Tổng Giám Đốc

Vị Giám Đốc nào đó ra lệnh:

- Thư ký Lãnh, pha cho tôi 1 ly cà phê đen không đường, đậm đặc 1 chút! Cô có 5p!

- Vâng! Giám Đốc Hàn!

Cà phê đậm đặc pha làm sao ta? Cho nước mắm, nước tương hay là giấm vậy? Ở nhà có bao giờ phải làm mấy cái này đâu! Mệt ghê! Thôi, cho hết gia vị vào luôn đi! Hẳn muốn đậm đặc mà! Đậm đặc có nghĩa là khó quên! Đúng rồi! Công nhận mình thông minh ghia!

Sau gần 5p vật lộn với 12 gia vị thì đã ra 1 ly “cực phẩm cafe” đưa cho đại boss. Đại boss uống ngụm đầu tiên thì:

- Thư ký Lãnh, cô cho gì vào cà phê vậy hở?

- À...ừm....trước khi trả lời câu hỏi của Giám Đốc thì tôi kể cho anh nghe cái này nè! Vào 6 năm trước, tôi vào bếp lần đầu tiên để làm bài tập nhóm thì, 30p sau đó phải bán nhà vì cái nhà bếp cháy quá lớn! Từ đó, tôi bị ba mẹ cấm vào bếp. Cho nên cái gì liên quan tới bếp là tôi không làm được, kể cả việc pha cà phê! Còn ly cà phê của anh tôi chỉ cho 1 chút muối, 1 muỗng nước mắm, 1 muỗng nước tương, tương ớt, tương cà, một vài trái ớt với lại tôi lỡ hỏ tay đổ hết hủ giấm vào đó! Ừm.....cho nên.....anh cũng thấy thành quả rồi đó.....nhưng mà cái đồng bụi chim ở dưới thì tôi cũng không biết là gì nữa! Chuyện là vậy đó Giám Đốc!^.^

- Cô.....cô.....!

- Giám Đốc! Anh không nên tức giận!Tại tôi nghĩ là đậm đặc là khó quên nên mới cho nhiều gia vị! Nhưng Giám Đốc cũng không trách tôi được! Vì tôi xin vào bộ phận kiến trúc mà lại được nhận vào làm thư ký của anh! Tôi có 2 tấm bằng cử nhân kiến trúc mà anh lại bắt tôi đi pha cà phê cho anh! Cho nên anh rộng lượng một chút nhá, Giám Đốc?

- Tôi hỏi cô, cô đi làm mà tại sao lại mang nhiều gia vị như vậy? Hả?

- Tại vì tôi nghĩ khẩu vị của anh khác người nên mới cố gắng chuẩn bị nhiều nhiều gia vị!

Hắn nghĩ thầm: “Đúng là tôi có khẩu vị khác người nên mới nhìn trúng em!”

Hắn quăng cho cô 1 sấp tài liệu và nói:

- Khi nào tan làm thì đưa tôi! Yên tâm đi! Không phải lo lắng khi chưa hoàn thành xong! Cái đó chỉ là khảo sát khả năng của cô! Từ nay trở đi! Cô, không cần phải pha cà phê nữa? Cô có thể đi làm việc!

- Cám ơn Giám Đốc!

Tôi về chỗ ngồi, lật tài liệu ra xem sơ qua tài liệu! Cứ nghĩ là khó lắm chứ! Chuy đây hoàn thành trong 1 buổi sáng!

Thế là tôi hì hục ngồi làm cho xong! Khi làm xong vừa đúng giờ ăn trưa! Nộp cho hắn xong, tôi đi nhanh xuống căn tin để ăn trưa.

4. Chương 4: Luật Cấm Yêu!!!

Vừa bước xuống căn tin, mọi người nhìn tôi chằm chằm cứ y như tôi là sinh vật lạ! Thật khó chịu!

Tôi bước tới lấy cho mình 1 suất cơm và ngồi xuống 1 chỗ trống khuất tầm nhìn của mọi người! Đang định gấp 1 em thịt bò thơm ngon lên ăn thì có 1 anh khá là đẹp trai đi tới. Hỏi tôi:

- Anh có thể ngồi đây không? Xung quanh đã hết chỗ rồi!

Tôi đảo mắt 1 vòng quanh căn tin thì đúng là hết chỗ thật! Cho anh ta ngồi cũng có mất gì đâu! Với lại ngồi kế trai đẹp là thích rồi! Nên tôi nói với anh ta:

- Anh cứ ngồi tự nhiên!

Anh ta ngồi xuống rồi nói:

- Em tên gì? Làm ở bộ phận nào? Nhìn em lạ lắm! Chắc em mới được tuyển vào phải không? Còn anh tên là Cao Minh Phong - Giám Đốc bộ phận Marketing!

- Tôi tên Tuyệt Thu! Mới được tuyển vào làm thư ký cho Tổng Giám Đốc hồi tuần trước!

- À thì ra là thư ký cho Tổng Giám Đốc! Mấy ngày nay nghe đồn là Tổng Giám Đốc tuyển được 1 cô thư ký mới vừa giỏi lại xinh! Không ngờ là em!

- Cảm ơn anh!

Nói chuyện một hồi thì tôi thấy cái tên Giám Đốc Marketing này hình như không phải trai "thẳng" như vẻ ngoài! Mà là 1 bà tám chính hiệu! Nhiều chuyện gớm! Cái gì trong công ty cũng biết! Tới nỗi hôm qua chị An đánh ghen cũng biết! Ông Hưng ngoại tình cũng biết nốt! Eo ôi! "Má nội" này đáng sợ quá!

Luyện thuyên 1 hồi thì bỗng dưng căn tin im thin thít. Tôi ngạc nhiên ngược lên nhìn! Thì đập vào mắt tôi là gương mặt đầy sát khí của "Đại Boss" đáng kính! Ôi! Chỉ nghe đồn là hấn đáng sợ lắm! Nhưng không ngờ hấn lúc này lại đáng sợ tới vậy! Nhưng mà hình như hấn đang tức giận! Ủa mà tức giận chuyện gì? Hổng lẽ mình làm sai bộ tài liệu đó! Cầu trời cho chuyện hấn bực đừng có liên quan đến mình!

Mãi suy nghĩ nên tôi không biết hấn đi tới chỗ tôi lúc nào! Hấn cất giọng đầy phẫn nộ:

- Hai người dám trong giờ ăn trưa thể hiện tình cảm! Làm ô nhiễm mắt người nhìn, là tôi đây! Phải phạt! Cậu (chỉ Minh Phong)! Chuyển xuống công tác ở bộ phận vệ sinh và tháng này nhận 1 nửa tiền lương!

- Nhưng mà..... Giám Đốc...

- Còn nói? 1/5 tiền lương!

- Nhưng..... tôi và.... và

- 1/10

- Nhưng tôi.....tôi

- Tháng này cậu khỏi lấy tiền lương! Trong vòng 2 ngày, cậu phải chuyển xuống bộ phận vệ sinh trong vòng nửa năm!

Vị nào đó ầm ức dữ lắm! Nhưng mà có nói được gì đâu! Đành phải ngậm ngùi trả lời:

- Vâng, Tổng Giám Đốc!

Sau khi Minh Phong đi, hấn nói với tôi:

- Nể mặt lần đầu em phạm phải, tôi chỉ cảnh cáo! Lần sau còn tái phạm thì phải chép phạt 50 lần bản kiểm điểm!

Nói rồi hấn quay qua nói với tất cả nhân viên trong căn tin:

- Từ nay công ty ra luật mới! Luật Cấm Yêu đối với tất cả nhân viên trong công ty! Có hiệu lực kể từ giờ phút này!

- Nhưng mà Giám Đốc, luật này mới có mà! Vậy tại sao tôi lại bị tính là phạm lỗi chứ?

Hấn nhướn mày;

- Em có ý kiến?

- Làm gì có!

Được rồi! Hôm nay tôi cho anh làm việc rồi đón bình minh ở công ty luôn! Để xem lần sau anh còn dám phạt tôi không! Hắn đúng là khắc tinh của đời mình mà! Số mình khổ ghê!

- Thôi, chào Giám Đốc tôi đi trước đây!

Nói xong, tôi định chuẩn thì cánh tay của tôi bị bàn tay to lớn của hắn bắt lại! Hắn nói:

- Tan làm đợi tôi ở đại sảnh!

18g45”, tan làm

Tôi đứng đợi hắn cả 15p rồi mà chẳng thấy hắn lết xác ra! Chắc hắn lại giở trò chọc tức tôi nè! Bực ghê! Tự nhiên đi tin lời cái tên “Gorilla” đó làm chi! Chỉ làm khổ cái bụng đói meo đói mồm này! Không ra chứ gì? Chạy đi dìa!

Đang bước gần ra tới cửa thì nghe cái giọng ấy:

- Không phải tôi nói em đợi tôi à? Tại sao lại muốn bỏ về?

- Giám Đốc à! Gần 7g tối rồi mà chưa có gì bỏ vào bụng! Tôi đói sắp chết rồi! Tôi định đi ăn chứ bộ!

- Vậy bây giờ em đi với tôi!

- Đi đâu vậy?

- Hỏi nhiều quá! Có đi không?

- Không biết là anh dẫn tôi đi đâu thì có chết cũng không đi!

- Em không đi?

Tôi gật đầu chắc nịch:

- Nhất quyết không đi!

- Vậy được! Tôi bế em đi!

Nói rồi hắn bế tôi lên trước mặt không biết bao nhiêu người! Tôi xấu hổ quá:

- Anh thả tôi xuống! Tôi có chân, tôi tự đi được!

- Em không muốn đi mà!

- Bây giờ tôi muốn đi rồi! Anh thả tôi xuống đi!

- Nhưng bây giờ tôi muốn bế em đi!

-.....!!!.....

Tuy tôi không nói gì nhưng tôi lại cố ý ngo nguậy để hắn không bế nữa! Hắn nói:

- Em đừng nhúc nhích nữa!

- Không thích!

- Dám cãi tôi? Hay lắm!

Hắn đi ra khỏi khu vực cổng chính thì thả tôi xuống, chưa kịp vui mừng thì hắn đặt cánh môi mỏng của mình lên đôi môi anh đào của tôi!

5. Chương 5: Đại Boss Dưỡng Thương!

Lúc này, đầu tôi quay cuồng, tim thì đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Chắc tuần sau phải đi khám tổng quát thôi! Còn bây giờ, phải cho cái con khỉ “Gorilla” này 1 bài học để sợ tôi già!

Chân phải giơ lên, đập mạnh 1 phát vào mu bàn chân hắn! Hắn chỉ nhú mày, không có ý định nhả môi tôi ra! Được rồi! Vẫn ngoan cố, không chịu nghe lời chứ gì? Vậy thì đừng trách ta đây độc ác!

Cái chân phải ngọc ngà của tôi giờ lên 1 lần nữa! Nhưng lại không đập vào mu bàn chân hắn nữa! Mà là “trung tâm hành chính”~! Lúc này hắn mới chịu thả đôi môi của tôi ra. Hắn đau đớn ôm “nơi ấy” mà hỏi tôi:

- Nhím nhỏ, Sao em lại làm như vậy với tôi?

- Tự làm tự chịu! Anh có biết anh vừa làm gì không? Anh đã cướp mất 2 nụ hôn đầu đời của tôi! Lần trước tôi chỉ đá anh 1 cái nhẹ chỉ để cảnh cáo đừng có tái phạm lại với tôi! Mà anh có chịu nghe đâu? Bộ anh không hiểu tiếng người à? Đừng có thấy tôi hiền quá mà nghĩ là dễ ăn hiếp! Không phải tôi nhịn là tôi hiền đâu nhá! Nếu mà có lần sau thì chính tôi sẽ kiện anh lên toà! Tôi sẽ cho anh thấy tôi không chỉ là kiến trúc sư mà còn là 1 luật sư nữa! Nhớ lấy bài học hôm nay!

Tôi phun 1 tràng dài rồi bỏ đi! Để hắn đứng đó ngơ ngác.

Tôi đi về nhà với 1 cục tức và 1 cái bụng đói! Đúng là tức chết mà! Nhưng mà tại sao lúc này tim mình lại đập nhanh thế? Thôi kệ! Chắc tại đói quá í mà!

23g33” tại Lãnh gia

Tôi lẩn qua, lộn lại mà vẫn không ngủ được. Nằm suy nghĩ về vị “Gorilla” nào đó!

“Hình như lúc tối mình đá anh ta hơi mạnh thì phải! Không biết anh ta có sao không? Lúc đó chắc nhìn mình dữ lắm? Mình đá 2 lần vào ”chỗ đó” của hắn rồi! Hồi này hùng hổ bỏ đi mà chưa kịp nhìn hắn nữa! Thôi kệ! Hắn chưa chết là mình khỏi cần lo! Nếu mà bị kiện ra toà thì mình vẫn có bằng chứng phản kháng mà! Bây giờ phải đi ngủ để ngày mai tinh thần tốt đối phó với hắn tiếp! Ngủ hoy~!

Cùng lúc đó, tại Hàn gia

Hắn cũng không ngủ được! Mà đang trần trọc suy nghĩ về “Nhím nhỏ”~!

“Mình có làm gì sai đâu? Sao cô ấy lại tức như vậy? Mình nghe nói là phụ nữ ai cũng thích như vậy mà! Hồng lẽ mình lộn? Nhưng mà công nhận cô ấy tức lên nhìn dễ thương thật! Cá tính mạnh ghê! Chứ không giống với mấy cái ”bà cô” thích “show” hàng ảo lả! À, trong tư liệu về cô ấy có nói: cô ấy mê Ngôn tình mà! Trước giờ đọc bao nhiêu thể loại rồi mà chưa từng đọc thể loại này! Thôi, chưa đọc thì thử! Vì sự nghiệp thu phục “Nhím nhỏ”, phải cố gắng!

Nghĩ là làm, hắn liền gọi cho X

- X, cậu đặt cho tôi 20 cuốn sách hay nhất! Thể loại Ngôn tình!

- Nhưng thưa Giám Đốc, thể loại này là con gái thích đọc mà! Với cả, trai ầm áp đọc mới hợp Giám Đốc à!

- Ý cậu là tôi không ầm áp?

- À, đâu có đâu! Giám đốc nghe lộn rồi!

- Vậy cậu có đặt không?

- Dạ có, dạ có!

- Tốt!

Hắn cúp máy. Anh bạn X đổ mồ hôi lạnh, nghĩ "Ngày nào cũng như vậy chắc mình chết vì tuột máu mắt a~!Huhuhu!"

Ngày hôm sau

Tôi đứng dưới quây tiếp tân, hỏi chị tiếp tân:

- Giám Đốc tới chưa chị?

- À em ơi! Hôm qua Giám Đốc thông báo là cho em nghỉ 1 tuần. Còn nói là ở nhà dưỡng thương nữa!

Oa! Chắc hẳn bị nặng lắm rồi mới ở nhà dưỡng thương tới 1 tuần lận! Mà kệ hắn! Mình được nghỉ 1 tuần mà không bị trừ lương! Thích ghia~! Yeahhh!

- Cám ơn chị nhé! Chào chị em về!

Trên đường về nhà

Hay hôm nay mình làm người tốt ha? Đi qua nhà thăm hắn không thôi hắn lúc đi làm lại hắn lại gây khó dễ cho mình nữa!

Ở biệt thự Hàn gia

Có 1 tên nào đó vò đầu, bứt tóc, vật lộn với 20 cuốn Ngôn tình!

- Mình phải cố gắng đọc hết! Nhưng không ngờ "Nhím nhỏ" cũng là phụ nữ! Cũng thích thể loại sách như này!

Reng reng reng! Reng reng reng!

Tiếng điện thoại của hắn vang lên, hắn bắt máy mà không nhìn tên đối phương, hắn cất giọng lạnh lùng:

- Ai lại dám làm phiền Thiên Ân tôi? Lá gan cũng lớn nhỉ?

- Lãnh Tuyệt Thư tôi có gì mà không dám chứ! Nhiều khi lá gan của tôi lớn gấp mấy lần lá gan của anh ấy chứ!

- À, là cô sao? Có chuyện gì?

- Tôi đứng trước cửa biệt thự nhà anh nè! Ra mở cửa coi! Đứng ngoài đây nóng gần chết!

- Đợi tôi 1 chút!

Nói xong hắn cúp máy.

6. Chương 6: Cô Có Thích Ai Chưa?

Ai đó vừa cúp máy thì chạy nhanh tới cái gương mà chỉnh lại tóc, quần áo. Eo ôi! Chỉnh trang kỹ thế làm như đi dự "event" cỡ lớn vậy!

5p sau, hắn ra mở cửa rồi nói:

- Sao? Hôm nay nhớ tôi quá nên đến đây để nhìn mặt tôi à? Chắc tại tôi đẹp trai quá làm cô "nhung nhớ" chứ gì? Haizzz! Tôi biết tôi đẹp rồi mà!

Một đàn quạ bay qua đầu tôi! Tôi chưa từng gặp ai tự luyến ghê như vậy!

- Hình như hôm qua tôi đá anh còn nhẹ quá nên chưa sợ đúng không? Có muốn thêm 1 cú nữa để mắt sáng ra không? Thấy anh tội nên mới đến thăm! Vậy mà hình như anh không muốn cho tôi vào!

Trên mặt hần thoáng ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, nói:

- Làm gì có! Em đứng đó làm gì? Vào ngồi chơi đi!

Tôi mỉm cười hài lòng bước vào. Căn biệt thự khá rộng rãi, được trang trí khá là đơn giản, tinh tế. Cái tên này trừ cái tính như “Gorilla” thì hần đúng là tiền bối! Mình phải học hỏi hần nhiều rồi!

Hần dẫn tôi tới phòng khách. Nhưng tại sao phòng khách lại để tới 20 cuốn Ngôn tình lận? Hay hần là

- Ê! Sao nhà anh lại nhiều sách Ngôn tình vậy? Đừng nói với tôi anh là “sắc nữ” nhá! Eo ôi! Anh có bị biến thái không? Sợ quá đi!

Mặt hần trái đầy hắc tuyến. Hần nói:

- Tôi làm gì mà thích đọc thể loại này chứ! Tại vì tôi đang thích một người! Mà cô ấy lại thích sách thể loại này nữa! Tôi chỉ là đang tìm cách hiểu cô ấy thôi! Còn nữa, cô dám nói tôi là biến thái ư?

Nghe hần ta nói hần đang thích một cô gái, không hiểu sao tôi lại thấy trong lòng có 1 chút khó chịu và buồn buồn! Kỳ cục ghê!

- Đại boss à! Oan cho tôi quá! Tôi có nói gì đâu!

- Không nói thì tốt! Ngồi xuống đi! Tôi muốn hỏi cô một số chuyện!

- Vâng!

- Cô có thích ai chưa?

- Đại boss à! Sao anh lại hỏi cái này? Khó trả lời muốn chết!

- Thì cô cứ trả lời câu hỏi của tôi đi!

- Hình như tôi chưa thích ai hết! Với lại cũng hông ai dám thích tôi đâu!

- Sao không ai thích cô?

- Tại vì hồi cấp 3 í, ai tỏ tình với tôi cũng bị tôi cho 1 cú hết! Cho nên tới bây giờ không ai dám tỏ tình với tôi cả! Mà như vậy cũng tốt thôi! Khỏi bị quấy rầy bởi mấy cái điều vớ vẩn!

- À, ra vậy!

Tôi ngồi nói chuyện với hần đến 18g00” rồi đi về!

Trên đường về nhà không hiểu sao cứ vui vui? Không lẽ mình “crush” hần? Hầy, bậy bạ! Hần là khắc tinh của đời mình mà! Thôi, nghĩ nữa nặng đầu lắm!

1 tuần sau vào lúc 11g27

Hần nói với tôi:

- Thư ký Lãnh, hôm nay lúc 22g bên đối tác hẹn chúng ta để ký hợp đồng! Cô đi với tôi! Tiền lương tháng này x2!

- Dạ, thưa Giám Đốc! Để tôi gọi thông báo cho mẹ tôi! Không còn gì thì tôi đi ra ngoài!

- Ủ, cô đi đi!

Sau khi ra ngoài, tôi lấy điện thoại ra gọi cho “Mẫu hậu đại nhân” nhà tôi:

- Alo! Mami xinh đẹp à! Hôm nay con phải đi ký hợp đồng cho nên về trễ lắm! Mẹ khỏi cần đợi cửa con nhá! Bye bye mami xinh đẹp!>~

Tối 23g00”

Sau khi ký hợp đồng xong đã khuya lắm rồi! Tôi vừa lên xe là nhắm mắt lại ngủ không chút đề phòng!

Hắn quay qua định hỏi nhà tôi ở đâu thì thấy tôi đang ngủ. Khoé môi hắn cong lên, nói:

- Nhím nhỏ à! Lúc em ngủ trông đẹp thật! Hoàn toàn khác với lúc em thức!

Nói rồi hắn đặt lên môi tôi 1 nụ hôn.

Tôi đang mơ thấy có 1 chàng bạch mã hoàng tử hôn tôi. Ôi! Chàng ấy đẹp trai lồng lộn luôn a~~!

Còn hắn thì đã thả môi tôi ra và lái xe đến biệt thự của HẮN!

Tối nọ, hắn cất xe vào gara rồi bế tôi lên phòng ngủ. Đặt tôi xuống giường, hắn hôn nhẹ lên trán tôi 1 cái rồi tắt đèn và đi ra ngoài!

Sáng hôm sau

Ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng. Làm căn phòng màu lạnh trở nên ấm áp hơn hẳn! Tôi nhú mày, từ từ mở mắt. Đập vào mắt tôi là 1 căn phòng mang gam màu lạnh! Ủa? Phòng tôi màu chủ đạo là màu trắng mà! Tại sao lại thành xanh đen rồi? Không được! Mình phải cố gắng nhớ lại chuyện tối qua! Hôm qua mình ký hợp đồng xong thì rất buồn ngủ, mình còn nhớ là chưa kịp nói địa chỉ nhà cho hắn nữa! Hôm lễ hôm qua hắn chở mình về biệt thự của hắn?

Tôi còn đang trầm tư suy nghĩ hắn mở cửa bước vào! theo quán tính, tôi quăng 1 chiếc gối lại phía hắn bằng 1 lực rất mạnh. Hắn né được và chỉ nhú mày, hỏi tôi:

- Hôm nay tôi cho em nghỉ! Nếu em đã dậy rồi thì vệ sinh cá nhân đi rồi xuống dùng bữa sáng!

- Sao tôi lại ở đây?

- Tại hôm qua em chưa nói nhà em ở đâu cho tôi biết nên tôi mới chở em về đây! Với cả, em được ở nhờ nhà của 1 người đẹp trai như tôi chắc hẳn em cảm thấy rất hạnh phúc nhỉ? Đừng có cảm động quá mà khóc nha!

Cái tên này! Sao lần nào nói chuyện với hắn, hắn cũng nói hắn đẹp trai vậy?

- Ê, mới sáng sớm đừng có mà phát bệnh! Anh mà đẹp trai cái gì? Đẹp “lão” thì có! Mới sáng sớm muốn ăn sáng à?

Người nào đó nghe xong thì mặt ỉu xiu, nói:

- Buồn ghê! Nhím nhỏ à! Chỉ có em là nói tôi đẹp lão thôi! Phụ nữ ai thấy tôi cũng chết mê chết mệt hết! Thôi, em mau chuẩn bị đi vệ sinh cá nhân rồi xuống ăn sáng đi! Tôi xuống trước!

Nói xong hắn đi ra ngoài rồi đóng cửa.

Phụ nữ ai cũng thấy hắn đẹp hả? Mình thấy hắn cũng bình thường nếu như không nói là bất bình thường! Cái mặt như con khỉ “Gorilla” mà đẹp? Đúng là không có mắt nhìn! Thoy, đi đánh răng rồi ăn sáng! Đói bụng quá~~!

7. Chương 7: Warm Boy

Thời gian cứ thế trôi qua. Tôi và hắn vẫn cứ ngu ngơ, không biết tình cảm của đối phương. Cho đến 1 ngày!

Hai tháng sau

Tối, 18g30, tan làm

Tâm trạng tôi đang rất tốt! Đứng lên định ra về thì.....Oa! 1 dòng nước ầm chảy xuống! Mặt tôi đỏ bừng, ngồi xuống ngay lập tức! Tôi nhấm tím! Ủa, sao kỳ vậy? Còn 2 ngày nữa mới tới cái ngày “giận cả thế giới” mà! Sao nó lại đến sớm hơn dự tính? Giờ phải làm sao? Mình đâu mang theo “cái đó” đâu! Khổ ghê a~!

Hắn thấy tôi có biểu hiện lạ nên đi lại chỗ tôi, cất giọng hỏi dồn dập:

- Nhím nhỏ? Em bị sao mà mặt lại đỏ thế? Có phải là bị sốt không? Có cần tôi mua thuốc không? Hay tôi lấy xe chở em đi bệnh? Em trả lời tôi mau đi! Sao em lại im lặng thế? Nhím nhỏ?

Tôi lúc này đang ngại, phải nói là rất rất ngại! Tôi cất giọng lí nhí trả lời hắn:

- Tôi không có bị sốt! Mà là.....mà là.....tôi...tôi.....tới...tới....

- Em nói lớn lên cho tôi nghe xem!

- Tôi.....tôi.....tới.....tới.....“ngày đó”!

- Ngày đó?

Vừa nói hắn vừa đi lại chỗ tôi. Mặt tôi đã đỏ nay lại càng đỏ hơn nữa! Hắn hỏi:

- Em có muốn tôi chở đi bệnh viện không? Dạo này trời nóng thế này, chảy máu cũng bình thường thôi! Nhưng chảy nhiều thế này hơi lạ!

Đi bệnh viện em gái nhà anh! Cái tên này! Có ai đời lại đi bệnh viện do tới ngày ấy chứ? Anh bị ngốc à?

- Tôi chỉ là tới tháng sớm hơn dự định! Anh mua giúp tôi vài thứ nha?

- Em muốn tôi mua cái gì?

- Anh mua giúp tôi cái.....cái.....đó.....ý! Anh biết cái đó không?

- Không biết!

Tôi phải công nhận là cái tên này trong sáng thật! Người ta nói đến nỗi đó rồi còn không biết!

- Anh cứ ra tiệm tiện lợi hỏi cô bán hàng cái nào dùng khi tới ngày đó! Giúp tôi đi!>~

- Được rồi! Để tôi mua giúp cô!

- Cảm ơn anh nhiều~~!

Ở tiệm tiện lợi

Cô bán hàng hỏi hắn:

- Anh muốn mua gì?

- Tôi mua cái đó!

- Cái đó là cái gì?

- Cô ấy nói là cô ấy tới ngày đó!

- À ra vậy! Vậy cậu muốn lấy loại nào? Dùng loại có cánh hay không có cánh?

Hắn nghĩ “Có cánh? Có bay được hông? Không có cánh? Chắc hông bay được? Có cánh hay hông có cánh? Thôi! Mua hết luôn đi”

- Bán cho tôi mỗi thứ 1 loại!

- Anh đợi tôi 1 chút!

15p sau, đại boss đã “tậu” về được 1 đồng loại BVS!

Hắn đưa cho tôi 1 bịch lớn, nói:

- Cô xem xem mấy cái đó xài được chưa? Cô còn cần mua gì không?

- Được rồi! Cám ơn anh! À, Anh làm ơn quay qua kia 1 chút!

Hắn không nói gì và làm theo lời tôi nói.

Tôi đi vào nhà vệ sinh. 10p sau tôi đi ra thì thấy hắn đang lau sạch chỗ máu trên ghế của tôi! Mặt tôi lại đỏ nữa rồi a~!

- Anh làm gì vậy?

- Tôi lau sạch giúp cô!

- Anh đừng lau nữa! Dừng lại đi! Anh là con trai đó đại boss à!

- Ai chả biết tôi là con trai!

- Nói tóm lại là anh đừng lau nữa!

- Không thích!

Tôi vuốt trán. Cái tên này sao đột nhiên lại tốt thế?

- Hôm nay cám ơn anh nhiều nha! Tôi về trước đây!

Thế là tôi chạy nhanh ra cửa! Ôi~ tội nghiệp “my face” quá! Nó đỏ đến mức không thể nào đỏ hơn được nữa! Ngại chết mất thôi!

Trên đường về nhà

Mẹ tôi nói là người con trai nào tình nguyện đi mua cho tôi BVS thì người ấy là người tốt, thích tôi thật lòng! Mẹ nói vậy đúng hông ta? Mà hắn có thích mình hông? Bây giờ nghĩ lại thì thấy, công nhận hắn trong sáng thiệt! Mà hắn cũng khá dễ thương đó chứ! Đúng là không ngờ được sẽ có 1 ngày mình khen hắn dễ thương! Í, sao hôm nay nghĩ về hắn nhiều vậy trời? Không nghĩ về hắn nữa Thư ơi!

Cùng lúc đó. Hắn đang ở trên xe, nghĩ: “Nhím nhỏ công nhận cũng dễ thương thiệt! Nhất là lúc đỏ mặt í! Mình thấy cô ấy khác rất nhiều so với tài liệu mà X tra được! Mà thôi kệ! Hôm nay tâm trạng mình tốt thật! Còn vui nữa!^.^”

Tối, lái có hai người nào đó trần trọc không ngủ được! Chỉ vì Nhím nhỏ suy nghĩ về Gorilla! Còn Gorilla thì suy nghĩ về Nhím nhỏ! Nhưng đều cùng 1 suy nghĩ. Đó là: không biết hắn ta/cô ấy có “crush” mình hông nhì? Haizz! Loạn cả lên với suy nghĩ của hai người này!

Sáng hôm sau

Tôi thông qua một vài nhân viên nữ mà biết được công ty có 2 tin “nóng” 1000 độ C. Hai thông tin đó là:

1, hôm qua Tổng Giám Đốc lạnh lùng, đẹp trai đi mua BVS cho người tình giấu mặt!_ -

2, hôm nay có 1 “soái ca” mới được tuyển vào công ty để thay thế “bà tám” Cao Minh Phong làm chức vụ “Giám Đốc bộ phận Marketing” kiêm luôn chức vụ “Phó Giám Đốc”!

Nghe nói tên Giám Đốc mới này soái lắm! Đẹp chắc ngang bằng Tổng Giám Đốc! Nếu như đại boss đẹp theo kiểu “lạnh lùng boy” thì tên này lại theo kiểu “warm boy”! Tuy tôi không bị bệnh mê trai đẹp! Nhưng tâm hồn yêu cái đẹp mà! Trai đẹp cũng phải thích chứ! Mong đợi ghĩa~!

Khi “warm boy” bước vào

Oa! Tại sao lại là hắn chứ? Cái tên mặt dày này ám mình suốt từ hồi cấp 3! Eo ôi! Tưởng ra trường thì sẽ không gặp lại hắn chứ! Đúng là “oan gia ngõ hẹp” mà!

8. Chương 8: Lời Từ Chối!

(*Warm boy gọi là cậu nhá!^.^)

Warm boy nháy mắt tinh nghịch với các nhân viên nữ trong đại sảnh, nói:

- Xin chào mọi người! Tôi tên là Vũ Hạo Thiên! Đảm nhận chức vụ “Giám đốc bộ phận Marketing” và “Phó Giám Đốc”! Xin được giúp đỡ!

Nói xong, cậu ta lại nháy mắt thêm 1 cái nữa! Cái tên này! Định “thả thính” đến khi các nhân viên nữ nhập viện hết mới chịu ngưng à? Cậu ta cười rồi nói:

- Có 1 lý do tôi làm việc ở đây! Đó là vì....(liếc tôi)...cô nàng Tuyết Thư cá tính!

Ấu moè! Hắn là đang thông báo cho các nhân viên nữ tôi là “tình địch” của họ ư? Oa~ sao họ lại nhìn mình bằng 1 ánh mắt hình viên đạn vậy? Khổ ghĩa a~~! Hiuhiuhiu!

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang bởi giọng nói lạnh lùng, pha lẫn một chút tức giận:

- Luật Cấm Yêu có hiệu lực kể từ ngày ** tháng * năm 20**. Nếu ai vi phạm sẽ chuyển xuống công tác ở bộ phận vệ sinh trong vòng nửa năm, trừ 9/10 tiền lương tháng! Áp dụng cho tất cả mọi người! KHÔNG! CHỪA! MỘT! AI!

Vâng! Và đó là giọng nói của hắn! Hắn nói 1 tràng rồi nhấn mạnh 4 chữ cuối! Eo ôi~! Phải nói là hắn lúc đó cực kỳ kỳ kỳ đáng sợ! Ủa~ sao tự nhiên hắn lại tức như vậy dợ? Chắc hông phải tại mình đâu nhỉ? Mong là như vậy!

Còn đối với tất cả nhân viên, bình thường hắn đã rất đáng sợ! Bây giờ độ đáng sợ tăng lên gấp mấy lần! Nhưng đối với “warm boy” thì khác! Cậu thản nhiên nói:

- Thưa Giám Đốc, tôi không hề yêu đương gì cả! Với lại thích và yêu là 2 phạm trù hoàn toàn khác nhau nên anh cũng không có quyền bắt phạt tôi!

Ai đó đã đáng sợ nay lại càng đáng sợ hơn nữa! Mặt hắn đen lại! Lửa giận càng lúc càng lớn:

- Không nói nhiều nữa! Cậu và thư ký Lãnh ở lại! Còn tất cả mọi người, tôi đếm tới 3! Ai còn ở đây thì có quyền nộp đơn thôi việc!

Hắn vừa nói xong thì ở đại sảnh đã không còn người nào! Tẩu thoát ẹ thật!

Hắn nói:

- Thư ký Lãnh, cô đi hoàn thành bản vẽ hôm qua! Phó Giám Đốc, cậu đi viết 50 lần bản kiểm điểm vì tội “thả thính” lung tung!

Cậu bắt bình lên tiếng:

- Nhưng mà Giám Đốc tôi thả thính thì làm gì có liên quan mà phạt tôi chứ?

- Hay cậu muốn từ 1 Phó Giám Đốc hào hoa, phong nhã chỉ vì thả thính lung tung mà được chuyển xuống bộ phận vệ sinh?

- Tôi viết là được chứ gì! Nhưng mà hình như anh cũng thích cô ấy! Thích là phải nhích! Nếu đúng là như vậy thì tôi và anh cạnh tranh công bằng! Còn không thì anh đã đánh mất 1 cô gái tốt!

- Vô vị!

- Vậy hoy nha Giám Đốc! Anh mất quyền ưu tiên cạnh tranh!

Cậu đi. Để hắn ở lại suy nghĩ ” Mình không có cảm tình với cậu ta chút nào! Nhưng mà cậu ta nói cũng đúng! Bắt đầu bây giờ mình phải lập 1 kế hoạch cưa đổ cô ấy mới được!”

1 tuần sau đó

Đại boss đã làm ra rất nhiều điều kỳ quặc từ sau khi Phó Giám Đốc đẹp “chai” tới! Ví dụ như là:

Ngày nào hắn cũng tới nhà tôi, đòi chở tôi đi làm! Không chịu dừng xa xa mà lại dừng ở trước cổng công ty!

Rồi còn bỏ đi Luật Cấm Yêu nữa chứ! Làm trong công ty có ai cũng đồn tôi là “người tình giấu mặt” của đại boss! Đi đâu cũng phải đeo khẩu trang! Khổ thiệt a~~! Cái tên “Gorilla” này bị động kinh à?

Nhưng mà hông hiểu sao ngoài mặt tôi thấy khó chịu vậy nhưng mà trong lòng lại ầm ập lạ thường! Hình như tôi thích hắn mất rồi~! Nhưng hắn có thích tôi như tôi thích hắn hông ta?

Ngày nào tôi cũng nghĩ đến điều đó và luôn tự nhắc bản thân rằng: hắn sẽ không bao giờ thích mình đâu! Thiếu gì nữ nhân quanh hắn chứ!

1 tháng sau đó

Mọi người cũng dần quen với việc đại boss đưa tôi đi làm vào mỗi buổi sáng nên cũng không còn là chủ đề được bàn luận nữa!

Nhưng hôm nay lại khác! Phó Giám Đốc dán thông báo đầy cửa ra vào. Nội dung thông báo là:

“Hôm nay Giám Đốc bộ phận Marketing kiêm Phó Giám Đốc sẽ tỏ tình với 1 người con gái mà tôi đơn phương! Nếu ai muốn xem màn tỏ tình này thì gặp ở đại sảnh nhé! Cảm ơn!”

Tôi đọc xong mà cảm thấy khá thú vị, cũng tò mò là người nào mà lại khiến cái tên công tử hào hoa này si mê như thế! Tôi vào đại sảnh thì

Một đồng hoa hồng rơi xuống đầu tôi. Chưa tiêu hoá kịp những gì đang xảy ra thì cậu nói:

- Anh biết em là 1 cô gái mạnh mẽ! Chưa từng rung động bởi anh! Anh cũng biết là em không hề ưa anh! Mặc dù biết em sẽ không đồng ý nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết 1 điều: ANH YÊU EM! Mong em đồng ý với lời tỏ tình của anh!

OMG! Không thể tin được cậu ta lại tỏ tình với tôi! Nhưng mà mình đâu thích hắn đâu! Thôi! Thà phũ phàng còn hơn là đồng ý rồi khổ thân mình!

Tôi nói:

- Xin lỗi cậu! Cậu nên coi lại cách xưng hô của mình đi! Tôi lớn hơn cậu tận 2 tuổi! Cậu thả 1 đồng hoa xuống người tôi như vậy làm tôi rất khó chịu! Còn việc cậu nói yêu tôi thì tôi thấy không cần thiết phải thông báo rầm rộ như vậy! Cậu có biết làm như vậy đều thiệt thòi cho cả tôi và cậu không? Tôi rất khó chịu với cách cậu tỏ tình! Đã làm cậu hy vọng rồi! Một lần nữa tôi xin lỗi! Tôi chỉ coi cậu là em trai!

Nói 1 tràng dài rồi bước qua cậu. Tuy biết làm như vậy cậu ta sẽ rất mất mặt! Nhưng biết sao giờ? Tôi không thích vòng vo! Nói 1 lần là phải hiểu! Tôi rất quyết đoán! Mong là cậu ấy sẽ tìm thấy nửa kia thật sự của mình!

Viết xong thì thấy mình ác với Warm boy quá! Mình thật giống “mẹ Cám”~~

9. Chương 9: Tổng Tài Tỏ Tình: Thành Công Hay Thất Bại?

Tôi bước qua cậu. Để lại phía sau những tiếng xì xào và ánh mắt phức tạp của cậu!

Khi tôi đi khuất, đại boss đáng kính vừa vịn bước vào. Hắn bước đến bên cạnh cậu, đặt tay lên vai cậu, an ủi:

- Đừng buồn!

Nói rồi hần đi về phía thang máy. Mọi người cũng dần đi hết. Đại sảnh lúc này im lặng hơn bất kỳ lúc nào! Chỉ có cậu! Chàng trai đã từng mang vẻ đẹp tinh nghịch giờ đây lại mang 1 vẻ đẹp trầm tư! Thật tội nghiệp cậu ấy!

Lại 1 đêm không ngủ, nhưng không phải 2 người nữa, mà là 3 người!

23g48, tại Lãnh gia

Tôi lẩn qua lẩn lại, suy nghĩ về chuyện lúc sáng. “Mình từ chối như vậy là được rồi mà đúng không? Trước giờ ai tỏ tình với mình cũng bị trọng thương ”nhị độ” hết! Mà cậu ta không bị là được rồi! Mình phải kiên quyết hơn nữa! Đã từ chối rồi thì không được thấy tội cậu ta! Bây giờ trễ rồi! Đi ngủ cho đẹp! Oáp~~!

Tôi tắt đèn đi ngủ.

Tại Hàn gia

Hần trần trọc suy nghĩ: “Không ngờ cậu ta dám tỏ tình thật! Nhưng mà cũng hên cho cậu ta, ”Nhím nhỏ” không nổi khùng lên! Cậu ta cũng đã tỏ tình rồi thì mình cũng phải hành động thôi! Trong tuần này phải tỏ tình với cô ấy!”

Tại Vũ Hạo gia

Cậu vò đầu bứt tóc, nghĩ: ”Vậy là ngày mai phải gọi cô ấy là chị rồi! Không biết phải đối mặt với cô ấy làm sao đây? Tự nhiên tỏ tình làm chi hông biết? Mà lại chọn ngay cái loại hoa mà cô ấy ghét cay ghét đắng nữa chứ! Xui ghia~! Bây giờ có 2 trường hợp:

- 1 là cô ấy ghét mình như là ghét hoa hồng.
- 2 là ghét mình hơn ghét hoa hồng.

Buồn thiệt! Chết xám của mình đầu tư vào phi vụ tỏ tình đó hết cho nên bây giờ mình bị “ngờ u” rồi hả trời?”

Cậu nằm suy nghĩ tới tận 03g13p!

Sáng hôm sau

Tôi vừa bước vào cổng thì gặp cậu. Định giả vờ không thấy rồi đi luôn! Ai ngờ cậu nói với tôi:

- Em đã suy nghĩ thông suốt rồi! Cám ơn chị vì đã từ chối!

- Cậu trưởng thành rồi đó! Chúc cậu tìm được hạnh phúc! Em trai!

Nói xong tôi xoa đầu cậu 1 cái. Lúc đó, “Gorilla” nhà tôi vừa vịn bước vào! Đầu hần bốc hỏa trước hành động của tôi. Hần nói:

- Thư ký Lãnh làm ô nhiễm mắt người nhìn vì thể hiện tình cảm nơi công cộng! Chép phạt 50 lần bản kiểm điểm!

- Nhưng tôi chỉ.....

- Không nói nhiều nữa! Cô có chép không?

Cái tên này! Lại dùng quyền chức uy hiếp tôi! Dính thính ai hông dính! Mà dính ngay cái tên “Gorilla” này! Bực bội!!!

- Tôi chép là được chưa? Cái tên không nói lý lẽ này!

Cậu kể bên bật cười. Tôi trừng mắt, cậu liền im bật.

Ai biết được hôm đó tôi, hấn và cậu lại là chủ đề được bàn luận! Nói là Tổng Tài lạnh lùng đang yêu, thư ký Lãnh được 2 nam thần nhìn trúng, bla.....bla....

Số tôi năm nay đúng là số con quạ mà! Toàn làm chủ đề gây xôn xao dự luận! Khổ ghia~! Hiuhiuhiu!

Hôm sau

Hôm nay “Gorilla” không đến nhà đưa tôi đi làm nữa! Có chút mất mát rồi đấy! Tôi tự nói với lòng rằng: mình và hấn có là gì của nhau đâu mà buồn với chả phiền! Hình như cách đây không có hiệu quả! Tôi đi đến công ty mang theo 1 nỗi phiền muộn!

Gần tới công ty thì tôi bị 1 người tấn công vào gáy. Tôi ngất. Không biết trời đất gì cả!

30p sau

Tôi tỉnh lại thì thấy mình đang ở sân thượng của công ty. Nhưng tại sao lại có nhiều người xung quanh tôi như vậy? Chưa kịp định thần thì “Gorilla” bước tới với 1 bó hoa hồng xanh tuyệt đẹp, hấn nói:

- Ngay từ đầu gặp em, tim anh đã trễ 1 nhịp! Anh đã say nắng em từ lúc đó! Em cho anh cảm giác ấm áp mà không có cô gái nào có thể mang lại được cho anh! Khi biết em làm thư ký cho anh, anh đã rất vui mừng! Cả đêm đó gần như anh không ngủ được! Em là cô gái đầu tiên khiến anh cảm thấy thú vị! Em là 1 cô nàng mạnh mẽ, thậm chí mạnh mẽ nhất trong các cô gái anh đã từng gặp! Anh đã từng vì em mà dẫn đổ! Cũng đã từng vì em mà tạo thêm luật cấm yêu! Chỉ vì không muốn ai tỏ tình với em! Anh đã bỏ luật cấm yêu cũng chỉ vì em! Hôm nay, anh muốn nói với em rằng: ANH YÊU EM! Xin em chấp nhận anh!

Hạnh phúc tới nhanh quá mức! Mới hơn 30p trước tôi đang có cảm giác buồn vì hấn mà bây giờ cũng hạnh phúc vì hấn! Đây là điều tôi mong muốn mà đúng không? Tôi rất thích hấn và đã rất mong muốn hấn cũng thích tôi. Dù chỉ 1 chút! Bây giờ tôi thật sự hạnh phúc! Tôi phá bỏ hình ảnh mạnh mẽ thường ngày, xúc động trả lời:

- Em cũng đã rất yêu anh! Cho nên, em đồng ý với lời tỏ tình này!

Tôi đưa tay nhận lấy đoá hoa. Oa~ bây giờ mới để ý, nhiều người quá! Ôi mẹ ơi! Còn có người checkin, quay video nữa! Tôi sắp nổi tiếng rồi sao? OMG!

Đám đông ồn ào:

- Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!

Mấy đứa ác vừa vừa thôi chứ! Chị chưa đủ khổ hay sao mà còn “hun hít” nữa? Hình như hấn rất thích hay sao mà lại ghé sát vào tai tôi nói:

- Hôm nay mình chiều họ! Em nhé?

Nói xong hấn cúi xuống đặt trên môi tôi 1 nụ “hun”! Đám đông ồ lên:

- WOA! Chụp lẹ chụp lẹ!

Hôm nay là ngày chị vui! Chạy nhện mấy đứa! Lần sau thì đừng trách! Nupakachi!

Tối đó, có 1 chàng trai trên lưng công 1 cô gái, miệng huýt sáo! Trông rất hạnh phúc!

10. Chương 10: Gorilla Và Nhím Hẹn Hò!

Hôm sau

“Gorilla” nhà tôi đã ra 1 quyết định sáng suốt! Đó là nghỉ 1 ngày để hẹn hò! Tôi chưa bao giờ hẹn hò cả, phải làm sao đây? Mong là cuộc hẹn hò của tôi đừng thê thảm như Mộc Ly Tâm với Tề Mặc Trong Đạo Tình! Nếu mà như vậy là nửa đời sau không bao giờ dám hẹn hò nữa quá!

Cho nên, để cuộc hẹn hò đầu tiên này được hoàn hảo thì tôi đã nhờ đến sự giúp đỡ của Chuyên gia Tư vấn Tâm lý khi Yêu. Ừm, nói quá rồi! Thật ra là em gái tôi - Lãnh Thanh Nhu* í! Nó nói tuy nhiều nhưng cũng thuộc tuýp người khá là tâm lý!

Nhưng mà hình như tôi tìm lộn người rồi! Sáng sớm mặt trời chưa thấy dạng mà nó đã lôi đầu tôi dậy. Bực ghĩa a~~! Nó thuyết trình 1 tràng, nghe mà tai cứ ong ong! Qua tuần phải đi khám tai thoy! Huhuhu! Đáng sợ quá! Lần này thôi nhá! Không có lần sau đâu! Nói nhiều!

Sau 2 tiếng bị tra tấn lỗ tai, thì tôi cũng đã chuẩn bị xong xuôi cho buổi hẹn hò! Hôm nay style em gái tư vấn cho tôi đúng là đẹp thật! Nhìn tôi trong gương khác hẳn mọi ngày! Rất trẻ trung, rất năng động! Trời ơi, bây giờ mới biết tôi đẹp dữ vậy! Mình đẹp rồi thì chắc chắn người kia còn đẹp hơn! Mong chờ quá đi thôi!

Vài phút sau

Ai kia cuối cùng cũng chịu xuất hiện! Chuyên gia Tư vấn Tâm lý khi Yêu nào đó lên tiếng gọi tôi:

- Chị hai ơi! Bạn trai “Gorilla” của chị đến rồi nè!

Mặt tôi và hần nổi đầy vạch đen. Cái con nhỏ này! Đúng là phản chị mà! Sao số tôi khổ vậy? Nó hứa giữ bí mật cho tôi rồi mà! Đồ thất hứa! Hần hỏi tôi:

- Cô ta là ai?

- Em gái em, tên Lãnh Thanh Nhu! Nó nói nhiều lắm cho nên anh đừng để ý nó nói!

- À, ra là em dâu!

Hần nói mà nghiêng răng ken két. Cảm thấy chẳng lành khi không khí đang trong lành mà lại có 1 chút mây đen toả ra từ “Gorilla”. Nên tôi kéo tay hần, nói:

- Thôi mình đi ăn đi anh! Em biết gần đây có quán bò bít tết ngon lắm! Hôm nay mình khỏi đi xe nha anh? Đi bộ cho vui!^.^

- Em thích là được!

- Vậy mình đi! Ê ~ Thanh Nhu, hôm nay chị đi tới tối luôn! Khỏi chờ cơm chị nhá! Bye!

Tôi và hần nắm tay nhau tung tăng trên phố. Nhưng sao có mấy người phụ nữ nhìn chằm chằm vào hần như vậy? Thật là khó chịu mà~! Không thấy kể bên người ta có “gấu” hay sao í? Nhìn hoài! Hôm nay là ngày hẹn hò! Chị giữ hình tượng! Hôm khác là chị đánh như tử! Hừ!

Ăn xong, tôi và hần đi chơi ở công viên giải trí. Xếp hàng mua vé trò chơi tàu lượn siêu tốc. Lên tàu, tôi nắm chặt tay hần vì cũng có chút sợ! Hần thấy vậy, nổi hứng trêu chọc:

- Em là “sư tử hà đông” mà cũng biết sợ à?

- “Tiểu đệ” của anh khoẻ chưa vậy? Hay là ăn vài cú nữa cho khoẻ hần?

Hần lắc đầu nuốt nước bọt, nghĩ thầm:” Nhím nhỏ, coi như em lợi hại! Tại em mà tôi bị mất hình tượng Tổng tài Hàn thị lạnh lùng, lãnh khốc! Lần này tôi chỉ là nhường em thôi”

Tàu bắt đầu lăn bánh, chậm chậm, dần trở nên nhanh hơn! Tôi ôm chặt lấy tay hần. La lớn. Mà nhắm trúng tai hần la vào mới chít chứ! Thôi kệ~ qua tuần rủ hần đi khám tai chung luôn cho vui!

Khi xuống tàu, tôi phấn khởi. Còn hần, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch. Eo ôi~ đáng thương! Tôi lên tiếng ngây thơ hỏi:

- Anh bị sao vậy?

- Bị 1 con vật nguy hiểm đè đầu hét vào lỗ tai!

- À~ tội nghiệp anh! Ủa mà con gì vậy?

- Nhím nhỏ!

- À, ra vậy!

Ủa, hình như có cái gì đó không đúng lắm? Tập trung tư tưởng! A! Nhím nhỏ! Hấn hay gọi tôi như vậy mà! Vậy ra, con vật nguy hiểm mà hấn nói là TÔI à?

- Anh muốn ăn đập hay sao mà nói em như vậy? Em chính thức nghỉ chơi với anh! Bo xì! Hứ!

Ai đó quay lại nói với tôi bằng giọng hối lỗi:

- Anh chỉ đùa thôi mà! Đừng giận anh nữa! Em yêu à!

Ồi má ơi! Hấn nói tôi là em yêu á? Ghê quá đi thôi! Không được phải kiên quyết hơn nữa! Không được thua cuộc!

- Hứ! Bồi thường!

- Em muốn bồi thường gì?

- Em mê cái gì nhất?

- Em mê nhất là....là...Anh đúng hông?

- Bién!

- À, nhớ rồi! Em mê Ngôn tình! Vậy anh bồi thường cho em 20 cuốn Ngôn tình mới nhất! Hết giận nhá?

- OK! Giao dịch thành công! Nhưng mà cho em hỏi anh tí!Em nhớ anh bình thường là “cold boy” mà sao hôm nay nhí nhảnh thế?

- À thì đi hẹn hò mà em!

Tôi gật gù:

- Ra vậy!

————Flashback————

Hôm qua, cậu đã được sếp tổng triệu hồi đến để cho tí kinh nghiệm hẹn hò! Cậu nói:

- Đầu tiên, con gái ai cũng thích người yêu của mình phải chu đáo, vui tính, chăm lo cho cô ấy cho nên, Tổng Giám Đốc phải làm như sau:

- Nói chuyện với cô ấy nhiều lên. Nhưng mà phải hài hước! Hài hước và chiều chuộng! Là 2 điều tối thiểu mà anh cần nhớ!.....bla.....bla.....!.....?

Cũng giống tôi, hấn mất cả 1 buổi sáng nghe Chuyên gia Tư vấn Tâm lý khi Yêu nói chuyện, trau dồi kinh nghiệm!

——End Flashback——

Bởi vậy, hôm nay “Gorilla” mới thay đổi 180 độ như thế!

Hai chuyên gia này đáng sợ thật! Nhưng mà cũng nhờ 2 người đó mà buổi hẹn hò của chúng tôi hôm nay mới vui như vậy!>~

* Lãnh Thanh Nhu: em gái tôi, 23 tuổi, tính cách cũng giống tôi 1 chút, nhưng mà nói rất nhiều! Học thiết kế thời trang.

11. Chương 11: Lời Tỏ Tình Của Cậu Dành Cho Ai?

(*Thanh Nhu gọi là nhỏ nhá!^.^)

Sau khi chơi xong hết các trò chơi trong công viên giải trí thì cũng đến giờ ăn trưa. Chúng tôi tùy tiện chọn 1 nhà hàng để ăn. Nhưng mà tại sao nãy giờ tôi cứ có cảm giác bị theo dõi vậy nhỉ? Thôi! Chắc là ảo giác!

Ăn xong, hần muốn đi dạo phố với 1 cái lý do “cùi mía” là: đi dạo cho tiêu bớt cơm!—

Tôi nắm tay hần đi nhanh vào 1 cửa hàng. Nhỏ và cậu loay hoay đi kiểm tôi và hần. Nhỏ lên tiếng trách móc cậu:

- Cái đồ hậu đậu này! Làm mất dấu 2 người đó rồi kìa! Thấy cái tội mi chưa?

- Ủa~ chứ không phải cô rủ tôi đi rình hai người đó à? Chứ tự nhiên bản thiếu gia chơi cái trò trẻ con này làm gì chứ? Còn cái vụ mất dấu là tại cô đó! Đi theo dõi mà lo ngấm trai! Trai 6 múi! Kế bên có người đẹp thế mà không ngấm! Lo ngấm mấy con tinh tinh trên poster! Đúng là “đứng núi này trông núi nọ” mà!

- Tôi là con gái! Tâm hồn yêu cái đẹp cho nên trai đẹp tôi thích là bình thường! Anh dám nói oppa của tôi là tinh tinh à? Muốn ăn liên hoàn đá à? Xin lỗi anh! Anh mà đẹp trai chắc trên đời này không còn trai thẳng nữa quá! Con trai gì mà nhiều chuyện, bà tám dữ vậy? Còn nữa, anh có cơ bụng 8 múi như oppa của tôi không? Xin lỗi nữa nhá! Cái thể loại “8 múi dồn lại thành 1 cục” như anh có cho không làm nui giẻ tôi cũng không thềm! Xí!

- Cô....cô....!

- Cô cô chết từ lâu rồi!

- Cô có biết tôi đẹp nhất cái thành phố này không hả?

- Nói nhiều! Im mồm đi!

- Xin lỗi cô! Tôi là con người, có miệng chứ không có mồm!

- Tại sao “cún” lại không có mồm?

- Cô....cô....dám....?

Nhỏ giả vờ làm mặt đồng cảm:

- Tội nghiệp cún con! Mới tí tuổi mà đã bị cà lâm!

-.....

-.....

-...

-...

Tôi và hần tiến lại chỗ cậu và nhỏ. Mặt đờ đờ sát khí. Nhỏ và cậu tự khắc cầm nín. Cậu và nhỏ đánh trống lảng:

- A, trời hôm nay nhiều mây ghê!

- Trung tâm này nóng thiệt! Thôi! Tụi em đi nhoa chị! Chị ở lại hẹn hò vui vẻ! À, nhớ những gì em nói nhá!^•

Cậu tiếp lời:

- Hai người ở lại vui! Bye bye!

Hai người này chết chắc! “Gorilla” nãy giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng:

- Hai người đứng lại!

Hai người nào đó đứng lại ngay. Hấn và tôi trao đổi bằng ánh mắt:

- Em thấy mình nên xử họ như thế nào?
- Mình cho họ làm việc công đi!
- Việc công?
- Xách đồ í!
- À, OK!
- Vậy đi!

Hai người nào đó vừa trao đổi xong. Tôi lên tiếng:

- Hai đứa làm gì ở đây?

Nhỏ nói:

- Em chỉ vô tình đi ngang qua! Chỉ là vô tình, vô ý thôi chị à!
- Thật?
- Thật! Thật đó chị!
- Ồ! Vậy sao? Vậy 2 đứa đã vào đây rồi thì muốn làm việc công hay ăn đòn?

Nhỏ và cậu đồng thanh đáp không chút do dự:

- Việc công ạ!
- Tốt! Đi theo sau!

Hôm đó, hai người nào đó ở trên cười đùa vui vẻ với nhau, gây ô nhiễm mắt người nhìn! Còn 2 “bóng đèn” đi sau mặt đen như đất nồi khi phải xách những túi đồ nặng. Thật tội nghiệp quá mà! Cho chừa cái tội thích làm thám tử! Thích theo dõi à? Chạy cho 2 cứng vừa được theo sau và dõi theo chạy luôn! Hahaha! Hôm nay đúng là vui quá đi mà!

5 tháng sau

Tôi và hấn vẫn vậy. Vẫn đến công ty làm và hẹn hò. Còn nhỏ và cậu vẫn chí chóe với nhau. Nhưng hôm nay sao hai người họ im lặng như vậy? Có dấu hiệu khả nghi! Phải rủ đồng minh đi tra hỏi! Tôi hỏi cậu và nhỏ:

- Hai đứa có bí mật gì với chị? Nói mau!

Nhỏ đỏ mặt, ấp úng:

- Có, có gì đâu chị hai!
- Chị nhìn lầm sao? Em gái mà cũng biết đỏ mặt à? Khả nghi! Không nói đúng không?
- Có, nhưng mà em chưa muốn nói thôi!
- Được rồi! Không nói thì không nói! Chị thông báo cho em biết! Dương Dương, Hoắc Kiến Hoa, Trương Hàn của em chị quảng hết rồi!
- Chị! Sao chị dám quảng poster của em! Chị có biết em khó lắm mới có được không? Chị ác ghia~~!
- Chị mạnh nhất ở đây! Chị có quyền! (quay qua hấn) Đúng hông anh?

Hấn nói:

- Em nói gì cũng đúng!

Nhỏ và cậu đỏ mặt hời hợt. Nghĩ thầm: “Đáng sợ quá! Hẹn hò hơn 5 tháng mà từ 1 tổng tài cao cao tại thượng, lạnh lùng, lãnh khốc lại trở nên thê nô như thế!”

- Hai đứa có nói không? Hay đợi chị đây dùng vũ lực mới chịu khai hả?
- Em nói! Em nói!
- Ngoan!
- Chuyện là thế này.....

————Flashback————

Chuyện xảy ra vào 1 tuần trước, khi mà cậu đang đỡ 1 cô gái bị ngã. Cô ấy rất là xinh đẹp. Đúng lúc đó nhỏ đi ngang qua, thấy cảnh tượng đó liền nhìn cậu bằng 1 ánh mắt chán ghét và buồn bã rồi bỏ đi 1 mạch. Cậu biết là nhỏ hiểu lầm nên thả vội cô gái đó ra và đuổi theo nhỏ. Cậu chạy đằng sau nói:

- Cô hiểu lầm rồi! Cho tôi giải thích với! Đứng lại đi Thanh Nhu!
 - Tôi không hiểu làm gì và cũng không đứng lại! Anh đi đi!
- Cậu không nói gì mà chỉ kéo tay nhỏ để nhỏ không chạy nữa! Cậu lại nói:
- Tại sao cô không cho tôi giải thích chứ? Cô hiểu lầm rồi!
 - Mắt tôi nhìn thấy là đúng! Mắc mớ gì anh phải giải với chả thích? Mình là gì của nhau?—
 - Em quay mặt lại đây! Anh có chuyện muốn nói!

Vừa nói, cậu vừa lấy tay kéo cho mặt của nhỏ nhìn thẳng vào mắt của mình, cậu nói:

- Thanh Nhu, em nghe rõ này! Vũ Hạo Thiên tôi yêu em! Tôi đã từng tự nói với bản thân là kiếp này chỉ yêu Tuyết Thư! Nhưng tôi đã sai! Đối với Tuyết Thư chỉ là nhất thời! Tôi chợt nhận ra em mới là người tôi yêu thật sự chỉ có em! Bây giờ em có 2 lựa chọn! Một là em chạy vào lòng tôi để tôi yêu em, che chở cho em! Hai là em không cần tôi nữa! Em có thể đi! Em chọn đi!

Thanh Nhu lúc này đã xúc động đến mức khóc rồi, lên tiếng trách móc:

- Anh là đồ ngốc! Có biết em đợi anh nói câu này lâu lắm rồi không? Tại sao đến bây giờ mới chịu nói với em hả?
- Cậu ôm nhỏ vào lòng, anh ừ:
- Thôi nín đi! Anh biết sai rồi!

——End Flashback——

Nhỏ tường thuật lại đầu đuôi sự việc cho tôi và hấn. Tôi nói:

- Hai đứa quen nhau mà giấu! Tội lớn! Tôi thiết nghĩ là chúng ta nên đi ăn 1 bữa buffe hải sản đi!
- Mọi người đồng thanh:
- OK!

Hôm đó, là ngày mà mọi người vui nhất! Vì cậu cuối cùng cũng quên được tôi và mở lòng với người khác!

Lời tỏ tình của warm boy như thế nào vậy?Sén đúng không?

12. Chương 12: Gorilla Là Một Bình Giấm Thượng Hạng!!!

Hôm sau

Buồn ghê! Hôm nay “Gorilla” bận việc nên hông đến đón tôi đi làm! Tôi cảm thấy mình thật là lạc lõng~~!

Mang một tâm trạng “đầy mây đen” đến công ty, ai thấy tôi cũng hiểu ý lùì ra xa! Không được buồn nữa! Lỡ hôm nay anh ấy có bất ngờ cho mình nên đi trễ thì sao? Phải vui lên mới được!

Vừa bước vào phòng làm việc đã nhìn thấy 1 chàng trai! Rất bảnh đó nha~! Anh ta vừa nhìn thấy tôi đã tự động giới thiệu:

- Xin chào thư ký Lân! Tôi là trợ lý vừa được tuyển vào! Cô cứ gọi tôi là trợ lý Trần!

- À, trợ lý Trần, anh đi làm việc của mình đi!

Ra là trợ lý mới. Hắn cũng khôn đó chứ! Lần này không tuyển nữ mà lại tuyển nam! Còn lại là mỹ nam nữa chứ! Vừa đi làm vừa ngắm mỹ nam dưỡng mắt! Đã ghia~~!

Mãi suy nghĩ mà không để ý. Ầm! tôi đụng 1 cái mạnh vào trợ lý Trần. Cậu ta theo bản năng quay lại đỡ tôi! Nhưng mà cũng lúc đó, “Gorilla” nhà tôi bước vào! OMG! Hắn nhìn tôi và trợ lý Trần. Không, nói đúng hơn là hắn nhìn cái tư thế.....ám muội này của tôi và trợ lý Trần! Rồi, xong đời tôi luôn! Hắn cất giọng lạnh lùng pha chút phẫn nộ:

- Trợ lý Trần! Cậu buông cô ấy ra và có quyền chuyển xuống bộ phận vệ sinh công tác! Lương tháng còn 1/10!

Lại nổi máu ghen rồi đó! Trợ lý Trần! Tôi thật muốn giúp cậu! Cơ mà tình hình hiện giờ tôi nên im lặng! Tại cậu giúp tôi làm chi! Tự làm tự chịu!

Hắn liếc nhìn tôi 1 cái, như là muốn nói:” Em chờ đó! Từ từ tôi xử em sau!”. Tôi nuốt nước bọt không trôi. Eo ôi~ hắn thật là đáng sợ mà!

Trợ lý Trần buông tôi ra, vẻ mặt ấp úng như không đồng ý. Hắn thấy được, nói:

- Cậu không đồng ý?

- Dạ có! Tôi dọn đi ngay!

- Tốt! Dọn đi le!

Trợ lý Trần nghĩ:” Phải chịu nhục! Chứ nếu mà nộp đơn nghỉ việc ở đây là coi như bị thất nghiệp rồi! Nhưng mà chuyển đi cũng tốt! Ngày nào đi làm mà cũng gặp sếp là bị tuột máu mà chết mất~~!”

Trợ lý Trần vừa đi xong, tôi nắm tay hắn định giải thích thì hắn hất tay tôi ra, nói:

- Sao? Hôm nay không có tôi em liền đi tìm trai à?

- Em không có!

- Không có? Mắt tôi nhìn thấy mà em còn chối?

- Không phải như anh nghĩ đâu! Chỉ là.....là....,

- Chỉ là cái gì chứ? Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy em nữa! Em đi đi!

- Nhưng mà.....em.....

- Tôi nói em đi!

Tôi lấy túi xách rồi chạy ra ngoài, chạy nhanh ra khỏi công ty với 1 bụng ấm ức! Người ta chỉ đỡ tôi thôi mà! Không có trợ lý Trần chắc bây giờ tôi mất hết “hàng tiền đạo” rồi!

Tôi lái xe đến một cánh đồng bỏ công anh. Khi có gì không vui là tôi lại đến đây. Nơi này cho tôi cảm giác bình yên. Tôi tắt điện thoại, ngồi suy nghĩ đến tận chiều!

16g33”

Hắn đang ở công ty sửa tài liệu, nhưng tâm hồn lại không ở đồng tài liệu đó. Hắn nghĩ:” Hay mình đi xin lỗi cô ấy? Chắc mọi chuyện không phải như mình nghĩ đâu?”

Hắn suy nghĩ một hồi. Bỗng dừng tin tức trên radio nói:” Chiều hôm nay, khoảng 16g00” tại đường X xảy ra 1 vụ tai nạn kinh hoàng giữa 1 chiếc ô tô và xe tải. Xe tải đâm vào ô tô. Nạn nhân là 1 cô gái.....bla.....bla.....”

Hắn nghe tới tai nạn xảy ra tại đường X thì giật thót tim. Đường X là đường gần nhà cô ấy mà! Phải gọi cho cô ấy mới được!

Hắn lấy điện thoại gọi cho tôi, nhưng không gọi được. Gọi bao nhiêu lần nhưng đầu dây bên kia vẫn không có tín hiệu trả lời. Lòng hắn như lửa đốt. Nghĩ:” Có khi nào cô gái trên radio là cô ấy không? Không được! Phải đi tìm cô ấy!”

Hắn lấy áo khoác rồi chạy nhanh ra khỏi công ty. Hắn đi tìm tôi. Tất cả những nơi mà tôi có thể đến. Nhà của tất cả bạn bè của tôi. Không ai thấy tôi!

Tối, 20g

Hắn đã tìm mọi nơi. Nhưng không thấy tôi. Hắn đứng trước cửa Lãnh gia, tuyệt vọng nói:

- Em đi đâu rồi? Anh xin lỗi em rất nhiều! Xin lỗi vì đã không tin em! Bây giờ em hãy về với anh đi! Anh sẽ làm tất cả những gì em muốn mà!.....

Tôi đứng kế bên hắn này giờ, nghe hắn nói như vậy cũng xúc động lắm chứ! Nhưng mà nén sự xúc động lại, nói:

- Anh nói thật?

- Thật! Chắc chắn thật!

Ủa~ Hình như có cái gì đó sai sai? Sao giọng nói này quen thế?_ Hắn nghĩ rồi quay qua, nhìn thấy tôi, hắn liền ôm chặt tôi, nói:

- Anh xin lỗi vì đã không tin em! Nhưng em đi đâu mà không nghe máy? Có biết là anh lo lắng không? Anh cứ sợ em là cô gái bị tai nạn được phát trên radio chứ? Em đã đi đâu?

- Em đi qua cánh đồng bồ công anh để suy nghĩ!

- Lần sau em đừng như vậy nữa! Anh.....sợ mất em lắm!

Tôi lúc đầu định đi 1 chút rồi hắn sẽ hết giận! Ai ngờ lúc về lại hết xăng, đi bộ về mệt muốn chết! Nhưng giây phút hắn run lên và nói sợ, tôi cũng xót lắm chứ! Đâu ngờ hắn lo cho tôi tới mức đó! Tôi xoa lưng hắn, nói:

- Anh đừng có sợ nữa! Em ở đây rồi mà! Lần sau sẽ không như vậy nữa! Nhưng mà mọi chuyện sáng nay không như anh nghĩ đâu! Chỉ là 1 tai nạn!

- Anh biết mà! Anh biết mà!

Hắn càng ôm tôi chặt hơn. Lúc này, tôi đã nghĩ đây chắc chắn là người đàn ông tốt nhất đời tôi! Nếu bỏ lỡ anh là 1 sai lầm lớn nhất và duy nhất tôi phạm phải trong kiếp này!

- Em yêu anh! Yêu rất nhiều!

- Anh cũng vậy!

Bỗng có tiếng vỗ tay. Tôi quay về phía đó. Oa~ sao mọi người ở đây hết rồi? Có nhỏ, cậu, ba má của tôi! A! Ngại quá!

Nhỏ nói:

- Hai người này tình “củm” quá đúng hông ba mẹ?

Hai vị trưởng bối đồng thanh:

- Đúng vậy! Cứ tưởng là không ai dám yêu nó chứ! Không ngờ bây giờ sắp có con rể rồi! Hai đứa cứ tự nhiên! Không cần để ý 2 già này!

Mặt tôi lúc này đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn. Nói:

- Ôi! Mọi người làm con ngại quá! Ngại chết mất!

Nói rồi tôi dựa vào lòng hân ngại ngừng. Còn ba tôi cười phá lên nói:

- Con rể! Con giỏi lắm!

Mọi người cùng cười phá lên.

Hôm nay, lại là 1 ngày vui với tất cả mọi người. Mong mọi người luôn luôn vui vẻ như vậy!

13. Chương 13: Hàn Tổng Cầu Hôn: Đồng Ý Hay Từ Chối?

Mấy ngày sau

Có lẽ là sau ngày hôm đó, tôi và hân càng yêu nhau nhiều hơn, hiểu nhau hơn! Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn sẽ diễn ra bình thường nếu như không có ngày hôm nay! Một trong những ngày mà đời này tôi khó lòng quên được!

Hôm nay, hân nói là muốn ăn tối cùng tôi ở nhà hàng Violet, tôi không nghĩ gì nhiều. Lập tức đồng ý ngay!

Tối đó

Hân dẫn tôi đến nhà hàng Violet ăn tối. Nhà hàng được trang trí rất tinh tế. Không gian lãng mạn, tông màu chủ đạo của nhà hàng này là màu tím! Màu tím của hoa tử đằng- 1 loài hoa tượng trưng cho tình yêu. Chủ nhà hàng này có thể là 1 quý cô xinh đẹp, mê ngôn tình như tôi thì sao? Hay 1 chàng trai đẹp như Dương Dương sở hữu cơ bụng 8 múi? Ôi~ troai đẹp!

Vì quá hiểu tôi nên anh liếc tôi 1 cái sắc lẹm rồi lạnh giọng nói:

- Em đừng có mà đưa cái ánh mắt mê trai đó ra trước mặt anh nữa! Ông chủ nhà hàng này là 1 ông già hói đầu, bụng phệ, răng hô nạo dừa! Cho nên em bớt ảo tưởng đi là vừa! Hừ!

Xí! Người ta chỉ muốn tưởng tượng 1 chút hoy mà cũng bị dập tắt nữa!

- Em làm gì mà mê troai chứ anh! Em có anh là được rồi mà! Với lại người ta chỉ coi trọng vẻ đẹp bên trong thôi chứ đẹp không thì được gì chứ! Em nói đúng hông anh?

- Coi như em đúng!

- Hi!

Tự nhiên đang ngồi buồn dựa lê với hân thì nhà hàng bỗng cúp điện. Nhưng rất nhanh chóng, phía sân khấu đã sáng lên. Một vị MC nói:

- Hôm nay chúng tôi có 1 tiết mục dành cho quý vị! Vì tất cả mọi người đều có đôi có cặp nên khi đèn flash dừng lại tại bàn nào thì vị khách nam bàn đó sẽ lên đây hát! Nào, bắt đầu!

Chiếc đèn ấy xoay 1 vòng rồi 2 vòng khắp các bàn trong nhà hàng. Từ từ chậm chậm lại, và đứng lại ngay bàn của chúng tôi! Oa~ “Gorilla” thật đáng thương mà! Nhưng mà thôi cũng kệ!

Tôi hồi thúc hân:

- Dừng ngay chỗ mình rồi anh ạ! Anh lên hát đi! Hát hay vào anh nhá! Đừng hát như vịt hát là Ok rồi!

Hân bắt đầu dĩ phải lên sân khấu, mọi người vỗ tay rào rào. Hân giới thiệu:

- Tôi hôm nay lên đây là để hát tặng người con gái tôi yêu 1 bài hát! Bài Mùa Yêu Đầu!

Lại 1 tràng vỗ tay nữa.

Hắn bắt đầu hát từng câu, từng chữ của bài hát.

(Mùa Yêu Đầu - Đinh Mạnh Ninh)

Có lúc anh thường nhớ về

Ngày đầu tiên đôi ta có nhau

Mỗi sáng anh bắt đầu 1 thói quen.

Gửi cho em 1 dòng yêu thương

Thật nồng nàn!

Và giờ anh chợt nhớ phút nói

Tiếng yêu đầu!

Nhớ môi em chiếc hôn đầu tiên

Và giờ anh lại thấy vẫn đây

Những khi gần nhau!

Những cái ôm thật chặt từ phía sau

Và anh yêu biết bao

Vòng tay nồng ấm mỗi khi hẹn hò

Để hát cho em ngàn lời

...)

Hắn kết thúc bài hát. Mọi người vẫn không có phản ứng gì. Có lẽ vì giọng hát hay, truyền cảm, đi vào lòng người! Đột nhiên hắn tiến về phía tôi, nói:

- Em biết không? Trước khi gặp em, anh chỉ là 1 Hàn Thiên Ân tối ngày chỉ biết công việc. Mọi thứ anh hướng tới đều là vì công việc. Anh đã từng nghĩ rằng đời này sẽ không thể yêu và cưới ai cả! Vì anh cho rằng tất cả nữ nhân trên thế giới này đều như nhau cả! Nhưng từ khi em xuất hiện trong đời anh, em đã cho anh biết: thế giới này không xấu như anh đã từng nghĩ! Không phải ai trên thế giới này cũng xấu giống bạn gái cũ của anh! Em cho anh ấn tượng ban đầu là sự thú vị, hứng thú! Nhưng khi dần dần tiếp xúc, anh không biết mình đã yêu em từ lúc nào? Em là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng anh muốn che chở hết đời này! Cho nên, Lanh Tuyết Thư! Anh, Hàn Thiên Ân muốn nói rằng anh rất yêu em! Mỗi giây phút đều yêu em sâu đậm hơn 1 phần! Anh muốn mỗi sáng khi thức dậy, người anh thấy đầu tiên sẽ là em! Mỗi khi em buồn, anh sẽ luôn là người bên cạnh an ủi em! Anh muốn chúng ta sẽ cùng nhau trải qua Tết năm mới, Valentine, Noel,... cùng nhau!

- Cho nên?

Anh rút từ trong túi quần ra 1 hộp nhung nhỏ màu đỏ, quỳ 1 chân xuống và nói:

- Em có nguyện ý gả cho anh? Cùng anh đi hết quãng đường còn lại?

Bất cứ cô gái nào cũng sẽ rất xúc động vào giây phút này! Được người mình yêu cầu hôn mà! Phải cảm động lắm chứ! Tôi cũng không ngoại lệ! Tôi nén nước mắt trả lời hắn:

- Em sẽ cùng anh trải qua Tết năm mới, Valentine, Noel,...! Em cũng sẽ bên anh, cùng anh đi hết quãng đường còn lại! Cho nên, em nguyện ý gả cho anh!

Sau khi trả lời hắn xong, tôi không nén nổi nước mắt nữa! Khóc. Khóc vì hạnh phúc! Hắn đeo nhẫn cho tôi. Các khách trong nhà hàng đồng loạt:

- Hôn đi hôn đi!

Nữa à? Sao cái cảnh này nó quen thế? Quen quen mà cũng là lạ! Không phải! Lần trước là tổ tình, lần này là cầu hôn!

Hắn cúi xuống, đặt lên môi tôi 1 nụ hôn. Một nụ hôn thôi mà lại chứa đựng không biết bao nhiêu cảm xúc! Hạnh phúc có, vui mừng có, xúc động cũng có...

Các khách quan Ồ lên, đồng loạt vỗ tay! Eo ôi~ lại cũng có người chụp hình, quay phim, checkin nữa chứ! Lên trang nhất chắc rồi! Thôi kệ! Nổi tiếng 1 tý chắc không chết đâu nhỉ?

Hôm ấy, có 1 chàng trai và 1 cô gái nắm tay nhau cùng đi.....về nhà! Lâu lâu, chàng trai lại cúi xuống hôn lên má cô gái và nói “Bà xã”! Nhìn rất hạnh phúc!

Cũng trong hôm ấy, hai người nào đó nổi tiếng khắp các trang báo. Tựa đề phổ biến là: Hàn tổng nổi tiếng lạnh lùng, không gần nữ sắc cầu hôn tiểu thư nhà họ Lãnh; rồi còn có Hàn tổng là 1 warm boy; rồi lại còn Hàn gia và Lãnh gia liên hôn;.....bla.....bla.....

14. Chương 14: Tôn Ngộ Không Hàn Thiên Ân!!!

Hôm sau

Hôm nay là ngày gặp mặt “phụ huynh” 2 bên để bàn việc cưới xin này nọ. Cảm giác thật là hồi hộp quá đi mà! Vậy là Tuyết Thư tôi sắp kết thúc 25 năm độc thân rồi sao? Nghĩ lại cũng tiếc thật! Chưa kịp làm những việc tôi muốn mà bây giờ sắp thành phụ nữ có chồng! Haizz! Chưa được đi Pháp lần nào mà! Buồn thiệt a~~!

Mẹ tôi hôm nay trở tài nấu nướng. Mẹ dậy sớm nấu cả 1 bàn ăn thịnh soạn! Oa~ mẹ tôi thật đảm đang! Haizz! Chả bù cho đứa con gái này! Vào bếp lần đầu trong đời đã làm 1 phát cháy luôn nhà! Nhiều khi nghĩ lại không biết tôi có phải con gái không nữa! Khổ ghia

!

Khi mà hắn cùng ba mẹ hắn tới, tôi ra mở cửa. Nhìn hắn hôm nay đẹp trai thật đó nha! Nhìn bảnh quá đi mất! Hắn cắt dòng suy nghĩ của tôi:

- Em yêu à, làm gì mà nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy? Haizz! Anh biết là anh đẹp rồi mà!

Oh baby à~! Anh mà đẹp ư? Đẹp lão hay là đẹp theo kiểu Gorilla vậy? May mắn cho anh là hôm nay có ba má chồng ở đây nên tôi giữ hình tượng đó! Chứ nếu không thì ăn táng nhá! Bực cả mình à! Mới sáng sớm mà đã lên cơn bệnh rồi!

Ba mẹ hắn thì ở 1 bên cười. Mẹ hắn nói:

- Con dâu à, chỉ có trước mặt con thằng nhóc này mới như vậy thôi! Bất ngờ thật đó! Con dâu thật giỏi!

Tôi cười gượng. Eo ôi~ đây là mẹ chồng tương lai của tôi ư? Sao mà nói chuyện thân mật thế? Vậy là không sợ cái cảnh “sống chung với mẹ chồng” nữa rồi! Đúng là người tốt như tôi luôn gặp may mà!

Trong bữa ăn

Hai bên gia đình nói chuyện rôm rả, tôi cảm thấy mình thật bé nhỏ mà! Mọi sự chú ý đều đặt lên hắn! Cái tên này không ngờ lại có sức hút như vậy! Thật gan tỵ mà! Bỗng dưng hắn gặp 1 con tôm đã bóc vỏ đưa đến trước mặt tôi, nói:

- Em há miệng ra ăn tôm này!

Oa~ mắc cỡ chết mất thôi! Có cần làm lộ thế không anh? Tôi chỉ muốn mọi người chú ý chút thôi mà! Nhất định không ăn! Ừm! Vậy đi!

Ó? Đấu tranh tư tưởng là nhất quyết không ăn mà! Tại sao mi lại mở miệng ăn tôm vậy Tuyết Thư? Mi đúng là đồ ngốc mà! Nhưng mà hắn “bón” cho tôi ăn như vậy, tôi cũng thấy vui vui đó chứ!

Mọi người cũng đơ vài giây, sau đó vỗ tay, ba mẹ hắn nói:

- Định là tháng sau cho hai đứa làm lễ cưới! Nhưng mà với tình hình hiện nay thì không được nữa rồi! Hôn lễ phải làm sớm hơn thôi! Qua tuần được không mọi người?

--! Qua tuần á? Bác trai à, người đùa vui thiệt đó! Con vừa mới được cầu hôn hôm qua thôi mà! Làm gì mà lẹ dữ vậy?

Thế là tôi lay lay hấn, nói nhỏ:

- Qua tuần sớm quá đó anh! Mình chọn ngày khác đi!

Tôi cứ tưởng hấn sẽ dời lại hôn lễ vào ngày khác. Ai ngờ đâu, hấn nói:

- Thư Thư nói đúng rồi mọi người! Qua tuần làm hôn lễ không được! Con muốn vào ngày thứ 7 tuần này!
! Thứ 7 tuần này? Hôm nay thứ 5 rồi! Nghĩa là tôi chỉ còn 2 ngày độc thân thôi sao? Thật là không cam lòng mà! Hiuhiuhiu~~!

Mọi người đồng thanh:

- Như vậy tốt quá còn gì!

Ồi mẹ ơi! Con còn chưa đủ khổ sao?

-.....

-.....

-.....

-...

-...

Cuối cùng, kết quả được thống nhất như sau: hôn lễ sẽ tổ chức vào thứ 7 tuần này; 6g tối; đồ cưới sẽ do em tôi chịu trách nhiệm; còn phù dâu & phù rể thì nhỏ, cậu và em họ của hấn đảm nhiệm;.....Nói chung là nhiều lắm! Hôm nay thật là mệt mà!

Tôi đi dạo. Dừng lại ngay cái xích đu rồi ngồi xuống. Vừa lúc đó, mẹ hấn đi ra, vừa vịn thấy tôi, bà ấy ngồi xuống và nói:

- Hôm nay ta nhìn thấy con có vẻ ít nói, con có khoẻ không?

- Dạ bác đừng lo! Con không sao đâu ạ!

- Ủầy, sao lại gọi là bác? Hai ngày nữa là con thành con dâu của ta rồi! Gọi là mẹ cho quen đi nào!

- Dạ vâng thưa bác, í lộn, thưa mẹ!~~

- Ủm được rồi! Cũng nhanh thật! Thoáng 1 cái đã được hơn 20 năm ta nuôi Tiểu Ân rồi! Bây giờ nhìn nó sắp lấy vợ, lập gia đình, người làm mẹ như ta cũng thấy vui cho nó!

Nhìn người phụ nữ trung niên ngồi kế tôi, tôi cảm thấy bà thật đẹp mà! Hình như bà là người lai! Nhưng sao “Gorilla” nhà tôi lại không lai một chút nào?

Tôi hỏi bà ấy:

- Ủm, con thấy mẹ hình như là người lai nhưng mà sao anh Ân lại không lai chút nào vậy ạ?

- À, hồi trước khoảng 20 năm trước ta phát hiện mình không thể có con thì rất đau buồn! Đến khi ta cùng ông nhà đi thăm trại trẻ mồ côi thì gặp Tiểu Ân! Tiểu Ân lúc đó là 1 đứa bé khoảng 7 tuổi, rất dễ thương! Ngay từ lần đầu gặp mặt, thằng bé đã luôn quấn quýt ta! Một thời gian, ta đã nhận nuôi nó! Nó là 1 đứa bé hiểu chuyện! Nó luôn ngoan ngoãn và hiếu thảo với ta và ông nhà, vì nó từ bé đã thiếu thốn tình yêu của cha mẹ!

Tôi nghe mà cảm thấy tội hấn ghê! Không ngờ hấn lại là con nuôi! Tôi hỏi bà ấy:

- Hồi trước con có nghe anh í nói tên của ảnh có ý nghĩa rất đặc biệt! Vậy tên của ảnh có ý nghĩa gì vậy mẹ?

- À, lúc đi làm giấy khai sinh, nó nói là muốn làm 1 cái tên thật oai, ta hỏi là tên gì, nó nói là Con muốn tên Tôn Ngộ Không! Lúc đó ta cười đến đau bụng! Ở Hàn gia thì những đứa bé thật sự đặc biệt thì tên mới có chữ Thiên và Ân! Nên nó luôn tự hào vì tên nó đặc biệt nhất Hàn gia!

Oa~ không ngờ lại có ngày “Gorilla” nhà tôi ngây thơ như thế! Tôn Ngộ Không! Hahaha! Tên này thật oai quá mà!~o^

Tôi nói chuyện với bác gái một lát thì đi lên phòng ngủ.

Đang đi lên phòng thì gặp hần, hần liền chọc tôi:

- Nhím con, không ngờ em như vậy mà lại đi mê trai!

- Cái đồ Gorilla nhà anh! Em mê gì thì kệ em đi!

- Không ngờ lại có ngày em muốn là 1 trong những nàng tiên Winx! Thật là ngây thơ! Em đích thị là Thỏ con

!

- Anh không nói người ta cũng đâu có nói anh câm đâu! Em thích gì thì kệ em đi! Hồi xưa em thích chứ giờ có thích nữa đâu! Còn đỡ hơn ai kia! Vì muốn mình có tên thật oai mà lại chấp nhận làm khỉ! Đúng là Tôn Ngộ Không!

Lúc này, hần đã bị tôi chặn họng đến mức không nói được câu nào! Và đây là lần đầu tiên tôi thấy hần đấu khẩu thua tôi 1 cách bất lực như vậy! Haizz! Cảm giác thật tuyệt vời mà! Hahaha!

15. Chương 15: Ngày Buồn Nhất Đời Em~

Hôm sau

Tôi và hần từ sáng sớm đã bị lôi đầu dậy sớm để đi chụp album ảnh cưới ngoại cảnh! Lên núi, giữa biển, sông, hồ, bay,...Hầu như tất cả đều phải làm! Eo ôi~ nhớ lại cái cảnh tôi phải treo mình trên dây cáp mà tạo dáng thì thấy thật đáng sợ mà~~! Hôm đó tôi bị 1 vết bầm rất lớn ở chân trái! Tuyệt Thử tôi thật đáng thương mà~! Nhưng mà chụp ảnh cưới ngoại cảnh cũng khá thú vị đấy chứ! Nhưng tôi thiết nghĩ nên cho cưới voi thay vì ngựa sẽ thú vị hơn nhiều! Nhưng tôi thắc mắc 1 điều từ lúc này tới giờ, là: tại sao người chụp ảnh nói là buổi chụp hình của chúng tôi hôm nay cực kỳ kỳ kỳ mạo hiểm mà tại sao lại không có màn nhảy cầu?—_—

Tôi hỏi mọi người, ai cũng quăng cho tôi 1 câu có 1 chữ duy nhất: KHÙNG! Sao ai cũng nói tôi như vậy? Tôi chỉ là thắc mắc 1 vài điều nhỏ thôi mà!

Cũng trong hôm đó, tôi và hần đã thử gần 200 bộ đồ cưới do em tôi thiết kế. Oa~ nó thiệt là tài nha! Chỉ trong 1 đêm 15 tiếng mà lại thiết kế được nhiều như vậy! Chả bù cho người chị là tôi đây, có hần cả 1 kệ huy chương, cúp về võ thuật! Haizz! Đôi lúc tôi lại tự hỏi chính mình: Thử ơi! Mi có phải con gái không vậy? Chứ con gái con đứa gì chỉ biết đánh lộn, học luật rồi học kiến trúc mà lại không biết chút xíu make up nào! Khổ thiệt a

!

Đêm trước hôn lễ

Tôi lăn qua lộn lại mà không ngủ được! Bây giờ đã 23g45” rồi mà! Thanh Nhu dặn tôi phải ngủ sớm cho khỏi bị quầng thâm ở mắt! Tôi nằm xuống lúc 20g48” mà không chợp mắt được tí nào! Mai là mình sẽ trở thành “người phụ nữ đã có gia đình” rồi sao? Trước 24 tuổi đã dặn lòng chỉ được lấy chồng sau khi trở

thành “Dangerous Woman” thành đạt, giỏi giang, phải khiến tất cả đàn ông ngưỡng mộ cơ mà! Tại sao 1 năm sau lại dễ dãi thế chứ? Người gì đâu mà dễ bị lung lay ý chí sắt đá vậy? Chưa kịp hoàn thành thành tựu, mục tiêu đặt ra mà đã lấy chồng rồi? Tuyệt Thư ơi là Tuyệt Thư! Sao mà mi yếu đuối trước mỹ nam vậy? Mà thôi kệ! Nhưng mà sao mình lại có cảm giác bất an vậy? Tim đập nhanh quá! Có khi nào ngày mai mình gặp chuyện không may không? Í, Thư à! Ngày mai là ngày cưới của mày đó! Không được nghĩ đến điều gì! Phải đi ngủ, phải đi ngủ!

15g49” ngày hôn lễ diễn ra

Tôi đang được Thanh Nhu make up dùm. Hôm nay nó làm phù dâu, nhìn nó rất đẹp và quan trọng là bộ đồ nó mặc là 1 cặp với cậu! Sao tôi ghét make up quá vậy chứ? Có cảm giác mặt tôi phình ra rất lớn! Như cái bánh bao hay bánh cam không biết nữa!....

Sau 1 hồi vất vả trang điểm, cuối cùng cũng xong. Hạnh phúc ghia a~~! Tôi cầm bó hoa bách hợp lên và tạo dáng trước gương! Oa~ nhìn tôi đẹp quá! Mặt không hề phình ra như tôi đã tưởng! Mà nó nhìn khá là giống người lai! Mái tóc đen tuyền dài của tôi được búi thấp 1 cách gọn gàng nhưng không kém phần sang trọng! Hôm nay tôi mặc 1 chiếc áo cưới cúp ngực, tay trễ, đuôi váy phồng! Tôi nghe nhỏ nói là 1 chiếc váy cưới này được đính hơn 300 viên kim cương, đá quý! Duyệt! Nhìn tổng thể khá là đơn giản, nhưng không kém phần quý phái, sang trọng! Nhìn tôi đẹp thế này chắc chắn là xứng đôi với “Gorilla” nhà tôi rồi! Thật hồi hộp quá đi!

Nhưng sao trong ngày trọng đại này lại không thấy bóng dáng ai kia đâu hết vậy? Chắc hông có gì đâu! Chắc là lại muốn cho tôi bất ngờ đây mà! Đợi thợ chứ sao!

Tôi đợi tới 17g45” thì bắt đầu sốt ruột!

Đồng hồ vừa chỉ vào số 12 và kêu lên! Đúng 18g rồi! Tại sao hân chưa tới? Tôi gọi cho hân, giọng nói của chị tổng đài quen thuộc vang lên. Tôi cúp máy. Nhấn gọi lại. Cúp máy. Gọi lại. Cúp máy. Cứ như vậy, không biết bao nhiêu lần! Tôi lo lắng đến mức không thể nào ngồi yên được nữa! Mọi người trong đại sảnh nhà hàng bắt đầu xôn xao vì đã qua giờ lành mà chú rể vẫn chưa xuất hiện!

Tôi tháo voan đội đầu, quăng bó hoa bách hợp, ném đôi giày cao gót. Xách váy lên rồi chạy nhanh nhất ra cửa!

Tôi chạy đi khắp nơi, khắp mọi chỗ mà hân có thể đi! Nhưng.....tất cả đều không thấy bóng dáng hân đâu! Tôi bất lực đành về nhà hàng! Đang định đi vào nhà hàng thì bên kia đường hân xuất hiện, vẫy tay và kêu tôi. Tôi vui mừng chạy qua.

Nhưng....

Có 1 chiếc xe tải phanh không kịp, tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ chết. Nhưng không! Thân hình bé nhỏ của tôi được ôm trọn trong vòm ngực ấm áp của hân! Khi chiếc xe dừng lại, hân buông tôi ra. Lúc này, tôi chỉ bị xước nhẹ ở trán. Còn hân, đã gục xuống không biết tự lúc nào? Hân hỏi tôi:

- Em có sao không?
- Em không sao! Thật không sao! Anh cố gắng chút, em đưa anh đi bệnh viện!
- Không sao là tốt! Không sao là tốt!
- Anh cũng sẽ không sao đâu mà, đúng không?
- Em biết không? Anh đã từng ước mơ được cùng em xây dựng 1 ngôi nhà! Có anh, có em và các con! Nhưng chắc Thượng Đế không muốn chúng ta cùng nhau như vậy! Hôm nay, anh đã cứu em 1 mạng sống! Coi như em....vì anh mà sống tốt! Khi anh không còn, em...hãy yêu người khác đi! Nhưng đừng quên anh! Đừng quên đã từng có người yêu em rất nhiều! Anh....

Tôi lúc này đã khóc nức nở:

- Em cảm anh nói diêm gở! Anh sẽ không sao đâu! Anh sẽ không soa đâu mà! Anh phải ở cùng em, anh phải cùng em hạnh phúc chứ không phải bất kỳ 1 người đàn ông nào khác! Anh phải ở bên em.....! Hức hức hức.....!

- Ngoan, đừng khóc nữa! Em khóc không đẹp đâu Nhím nhỏ à!

Tôi gào lên trong nước mắt:

- Sao xe cứu thương còn chưa tới! Mấy người làm ăn kiểu gì? Hả?

Rồi tôi quay qua hẳn:

- Cố gắng lên! Anh phải sống! Nhất định phải sống bằng mọi giá! Anh mà đi là em hận anh suốt đời đó, Thiên Ân à!

- Chắc anh không còn nhiều thời gian nữa rồi!.....

Tôi lo quá liên ngất xỉu, chỉ nghe bên tai tiếng của xe cứu thương. Tôi thật muốn tôi là người nằm đó thay hẳn!

Anh ơi!....Nhẽ ra hôm nay là ngày vui, là ngày chúng ta cùng nhau về chung 1 nhà đó! Mà tại sao, tại sao lại thành ra như vậy? Tại sao vậy? Em ước em chưa từng gặp anh, rồi anh sẽ không có ngày hôm nay! Anh nói em hãy yêu người khác ư? Anh có biết điều đó rất khó hay không? Em đã cố gắng mở lòng ra từ khi gặp được anh! Nhưng tại sao có sự lại như vậy? Bây giờ, thật mong là em sẽ không cần tỉnh nữa! Bởi vì khi tỉnh, em sẽ phải mạnh mẽ đối mặt với những điều tồi tệ nhất có thể xảy ra! Em mệt rồi, thật dự không muốn làm Lãnh Tuyết Thư mạnh mẽ, lạnh lùng, quyết đoán nữa! Thật sự không muốn nữa! Hôm nay, có lẽ là.....ngày buồn nhất.....đời.....em!

16. Chương 16: Mối Quan Hệ Chẳng Thể Gọi Thành Tên

3 ngày sau

Tôi tỉnh lại sau 3 ngày hôn mê sâu. Tôi thật mong những điều đó chỉ là 1 cơn ác mộng, 1 cơn ác mộng đáng sợ nhất! Nhưng không~ hình như ông trời không nghe thấy điều tôi ước. Khi tôi hỏi ba mẹ:

- Ba mẹ ở đây thì tốt quá! Thiên Ân đâu? Chồng của con ở đâu rồi? Ba mẹ! Sao 2 người lại không nói gì? Con hỏi là Thiên Ân của con đâu rồi? Trả lời con! Anh ấy còn sống phải không?

Ba tôi nắm vào bả vai tôi nói:

- Thư à, con phải thật bình tĩnh nghe ta nói!

- Con đang rất bình tĩnh! Ba mẹ mau nói cho con biết!

Ba tôi kể lại:

- Chuyện là thế này! Vào ngày cưới, Thiên Ân nó phát hiện nó bị Ung thư Dạ dày Giai đoạn 3! Nó không muốn con vì nó mà đau lòng nên đã cùng ba mẹ nó, ta và mẹ con dựng 1 vở kịch! Nó định là sẽ không tới hôn lễ, làm con thất vọng rồi từ từ kiếm người khác thay thế nó trong lòng con! Nhưng không ngờ con lại bỏ cả hôn lễ để đi tìm nó! Bọn ta tính ngăn con lại nhưng không kịp nên đành gọi cho nó! Nó đến gặp con....và mọi chuyện sau đó con cũng biết rồi đó!

Tôi hoàn toàn không tin những gì mình vừa nghe được, hai tai như ù đi khi nghe đến “Gorilla” nhà tôi bị Ung thư! Tôi hoang mang, lo lắng đến cực độ. Tuyệt vọng hỏi ba nhưng trong lòng lại thầm mong sẽ có kỳ tích cho hẳn:

- Ba.....ba nói cái gì? Thiên Ân,.....anh ấy bị Ung thư Dạ dày giai đoạn 3? Chỉ mới Giai đoạn 3 thôi, còn chữa được mà! Còn chữa được, đúng không? Anh ấy đâu? Con muốn gặp anh ấy? Cho con gặp anh ấy!

Vừa nói tôi vừa bứt dây truyền nước biển và bước xuống giường. Ba tôi nói:

- Con gái, con là 1 con người mạnh mẽ! Nhưng con phải thật bình tĩnh nghe những điều ba sắp nói sau đây!
- Ba nói mau đi! Đừng làm con hồi hộp hơn nữa! Ba nói đi!
- Trong 3 ngày con hôn mê sâu, thằng Ân và ba mẹ nó đã đi điều trị ở Mỹ rồi!

Bùm! Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên trong đầu tôi! Gorilla nhà tôi, anh ấy.....anh ấy nỡ bỏ tôi mà đi như vậy sao? Tại sao anh lại nhẫn tâm như vậy chứ?

Tôi ngồi thụp xuống khóc nức nở. Khóc cho những mất mát trong lòng. Khóc cho những nỗi đau mà tôi sẽ trải qua khi không có anh!

Mẹ thấy vậy vuốt lưng tôi, nói:

- Con gái à, con không nên đau lòng quá! Bây giờ, con và Thiên Ân chưa có duyên với nhau nên mới dẫn đến cảnh chia lìa! Nhưng con đừng buồn nữa! Có duyên ắt sẽ gặp lại! Hãy tin mẹ! Con gái, đừng khóc nữa!
- Mẹ nói con đừng đau lòng quá? Một mối quan hệ sẽ chẳng thể gọi thành tên khi 1 nửa ở đây còn nửa kia lại không biết ở đâu! Mẹ có biết cảm giác đó đau như thế nào không? Con đã từng sợ tình yêu và đã định sẵn cuộc đời này không bao giờ tiến đến hôn nhân với 1 ai! Nhưng từ khi con gặp anh ấy, con đã làm như lời mẹ, lời Thanh Nhu! Nhưng kết quả thì sao chứ? Hức hức hức.....! Quá trình và kết quả đều quan trọng như nhau cả! Con đã bị cả 2 lần mất đi tình yêu! Hức hức hức.....!

Mẹ đau lòng nhìn tôi:

- Con không nên bi quan như vậy.....
- Bi quan? Ha, con chỉ chỉ đúng sự thật thôi! Mẹ ra ngoài cho con suy nghĩ chút!
- Nhưng mà con.....
- Con sẽ không làm gì dại dột đâu! Không có sự cho phép của con, không ai được bước vào phòng này nửa bước! Nếu không đừng trách con!
- Mẹ.....
- Mẹ ra ngoài đi mà! Con không chết đói đâu!

Mẹ tôi không nói gì nữa, lặng lẽ đóng cửa ra ngoài.

Tôi ngồi trên cửa sổ, cầm bức ảnh của hắn.

Anh ơi! Sao anh lại đi mà không nói 1 lời nào với em? Anh nỡ vứt bỏ em như vậy sao? Có gì sao không nói? Em không đáng để anh tin à? Hay em không đủ mạnh mẽ để được quyền biết? Anh có biết em đau khổ nhường nào khi không có anh không?

Tôi trầm tư suy nghĩ, lặng lẽ vuốt bức ảnh 1 chàng trai. Chàng trai sở hữu khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao, mắt phượng, từng đường nét đã khiến em say đắm! Sao anh lại bỏ em? Anh đã từng nắm tay em và hứa sẽ bên em suốt đời mà! Anh cũng đã từng hứa sẽ nắm tay em đi hết con đường đời đầy chông gai mà! Sao anh cầu hôn rồi mà còn không rước em về? Anh thích nuốt lời hứa như vậy à? Anh có nhớ em chứ? Em có còn cơ hội gặp lại anh à? Hay em sẽ gục? Anh có lo cho em hay anh lại muốn em chết dần, chết mòn vì chờ đợi? Em đã từng nói với anh: “cùng nhau nắm tay đi đến hôn nhân và hết đời là mối quan hệ hạnh phúc, đầm ấm! Còn yêu nhau, muốn nắm tay nhau mà lại buông bỏ chỉ vì sợ là 1 mối quan hệ không cách nào gọi thành tên được!”. Anh đã quên điều đó rồi? Anh đã biết em là 1 cô gái sợ yêu, vậy mà anh lại khơi dậy nỗi sợ trong em? Nhưng sao em lại cứ yêu anh mù quáng như vậy? Hận anh? Hay ghét anh? Hình như đều không đúng! Hận anh, làm tim em đau hơn vì suốt ngày phải nhớ anh! Ghét anh, tim em không cho phép điều đó! Anh bảo: em hãy yêu người khác nhưng đừng quên anh? Em không thể! Em không yêu người khác và lại càng không thể quên anh được! Thật trớ trêu khi em và anh có duyên lại không có phận! Nếu thời gian quay trở lại, em ước mình sẽ chưa từng sinh ra trên cõi đời này! Chưa từng yêu anh như bản thân mình! Có lẽ~ em đã sai! Em luôn sai, thậm chí sai rất nhiều! Em đã tự hỏi mình, nếu như một ngày nào đó anh không cùng em nữa thì sẽ ra sao! Bây giờ em đã có câu trả lời cho bản thân chính em! Rằng,

nếu như 1 anh không cùng em nữa thì Trái Đất vẫn quay, mọi người trên Trái Đất vẫn còn thở, vẫn hoạt động bình thường tựa như không có gì xảy ra! Nhưng em, chỉ riêng em, khi mất anh, cả bầu trời trong em như sụp đổ; tựa như xác khô, có thở mà bất động; không thể nào ngừng nhớ anh, ngừng yêu anh! Tại sao ông trời lại để em yêu anh nhường này? Ông trời thật biết trêu người mà!.....

Tại 1 đất nước nào đó, có 1 chàng trai nằm trên bàn phẫu thuật mà vẫn nghĩ đến người con gái mình yêu! Vẫn nghĩ đến người con gái ấy! Những ước mơ, những điều tốt đẹp đã cùng cô ấy dựng xây! Và chàng trai ấy cũng mong muốn mình sẽ được gặp lại người con gái mình yêu 1 lần nữa! Được nhìn thấy cô ấy nở 1 nụ cười hồn nhiên với mình! Nhưng....có lẽ là khó lắm, rất rất khó.....

Tại sao chúng ta lại thành ra như vậy? Tại sao ngày hôm trước còn hạnh phúc mà hôm sau như cơn lũ quét sạch hết thấy vậy anh? Sao anh lại bước vào đời em rồi để em bơ vơ giữa biển người thế này? Anh.....ác lắm! Nhưng sao em cứ yêu anh? Tại sao?

17. Chương 17: Học Cách Quên Anh~

Sau 1 tuần

Một tuần vừa rồi, có lẽ tôi khóc hơi nhiều! Trong 1 tuần tôi chỉ ngủ, ngồi suy nghĩ, khóc! Và cũng trong 1 tuần, tôi nhận được 1 tin dữ: đó là phẫu thuật thất bại, “Gorilla” nhà tôi phải sống thực vật cả đời! Tôi hỏi anh ấy ở đâu, không ai cho tôi biết!

Có lẽ, tôi nên chấp nhận sự thật thôi! Sự thật là anh sẽ không bao giờ.....không bao giờ có thể mỉm cười với tôi! Sự thật là anh sẽ không bao giờ có thể nắm tay tôi và hứa những điều tốt đẹp! Sự thật là anh có thể....sẽ không bao giờ mở mắt và....nhìn tôi nữa!

Cuộc sống đúng là không nói trước được điều gì. Tại sao, mới ngày trước anh còn cùng tôi ăn tối, cùng tôi chụp ảnh cưới, cùng tôi hẹn hò.....Mà ngày hôm sau, cho dù là bóng dáng, cho dù là 1 chút dấu vết cũng không thấy?

Tôi bật radio lên. Tại sao bình thường tôi thích nghe những bài nhạc sôi động mà bây giờ không tự chủ được lại nghe nhạc buồn? Vắng anh thôi mà! Tại sao tôi lại đau đến thế!

Tiếng nhạc vang lên.

” Tình yêu sắp hết

Chắc ai cũng từng rơi bời!

Giờ ai có lỗi?

Tất cả chỉ là lý do.

Ai và ai không hợp?

Hay vì người thứ ba?

Hứa ngày xưa không bao giờ xa em thế mà.....

Tình yêu cứ thế

Nhắm mắt yêu rồi đau lòng!

Làm sao biết trước

Tổn thương lại về nữa không?

Một tình yêu thơ dại!

Trao 1 người dễ yêu.....

Kìm lòng không khóc
Tiếng mưa nặng dần.....!
Đừng tin em mạnh mẽ!
Giờ em đang thấy rất tệ!
Đừng vô tâm hỏi thăm
Gần đây hình như thấy em vui hơn
Chẳng 1 ai tuyệt đối
Chỉ là đang giữ nổi buồn từ lâu!
Càng làm chất chứa
Tổn thương thêm sâu....!
...”

Tôi lại bật khóc. Tại sao bài hát này giống hoàn cảnh của tôi nhiều đến thế? Tôi mạnh mẽ? Sai rồi! Đó chỉ là 1 vỏ bọc để che giấu sự yếu đuối!

Không được! Tuyết Thư! Mà là 1 cô gái chỉ biết nhìn về phía trước, không được bi quan nữa! Mà đã từng có tư tưởng không cho đàn ông chen chân vào cuộc đời mà! Cách duy nhất là quên! Đúng rồi! Phải quên! Phải tập quên anh ấy! Không được nhưng nhớ nữa!

Tôi bước vào nhà tắm. Nhìn vào tấm gương phản chiếu kia thì....OMG! Con manơcanh kia là tôi đó hả trời? Tóc bết lại; mắt thâm quầng và sưng lên; còn mascara thì chảy xuống tận gò má; khuyên tai bên có bên không; còn son môi nữa, sao mà nó tùm lum màu vậy? Sao nhìn tôi giống thảm họa quá vậy? Phải tân trang lại!

1 tiếng sau

Sau một hồi tắm rửa, make up, chọn quần áo thì tôi cũng đã trở lại là Tuyết Thư của mọi ngày! Nhưng mà có lẽ nét trong sáng, thuần khiết của mọi ngày đã không còn! Cái gì cũng phải thay đổi theo thời gian mà! Bản thân tôi cũng vậy thôi!

Tôi bước xuống nhà với phong thái khác hẳn trước đó. Nhìn thấy ba mẹ, nhỏ, cậu đang bàn nhau làm sao để tôi chịu ra khỏi phòng! Nhìn họ lo cho tôi như vậy, tôi cũng cảm động lắm chứ! Bước đến bên cạnh mọi người, nở 1 nụ cười nhẹ, nói:

- Mọi người không cần bàn nhau chuyện đó nữa đâu! Con đã quyết định rồi! Con sẽ không đau buồn và sẽ quên anh ta!

Mẹ tôi thoáng chút vui mừng, nhưng lại hỏi tôi:

- Con chắc chứ?

Tôi chắc như đinh đóng cột:

- Con chắc chắn! Mẹ đừng lo cho con nữa!

Nhỏ:

- Chị hai à, cuối cùng em cũng đợi được tới ngày này! Hay hôm nay mình đi ăn nhà hàng để chúc mừng đi!^^

- Nhưng con có chuyện muốn nói!

Ba tôi:

- Chuyện gì con?

- Là con sẽ giúp ba quản lý chi nhánh tập đoàn ở Pháp!

- Nhưng mà....

- Ba khỏi cần lo! Trong mấy tháng làm ở Hàn thị thì kinh nghiệm của con cũng được nâng lên rồi! Con sẽ làm thật tốt mà! Ba đừng lo!

- Nếu con đã muốn như vậy thì ba cũng không có ý kiến!

- Vậy con sẽ đi trong tối nay! Con đã đặt vé máy bay rồi!

Nhỏ buồn buồn hỏi:

- Chị, chị có cần phải đi sớm vậy không?

- Ăn mừng rồi đi cũng chưa muộn! Còn tận 12 tiếng mà!

- Vậy thôi! Mình đi ăn rồi em giúp chị soạn vali!

- Khỏi cần! Đồ dùng cần thiết chín đều soạn rồi!

- À, vậy thôi! Mình đi ăn!

Vậy là cả nhà tôi cùng nhau đi ăn 1 bữa thật hoành tráng!

1 năm sau

Bây giờ bên Pháp đã là mùa đông rồi. Tôi mặc áo ấm và đi dạo phố. Tôi đi trên con đường trải đầy tuyết lạnh. Nhưng soa lòng tôi còn lạnh hơn thế này?

Trong 1 năm qua, làm việc và dinh hoạt ở 1 nơi đất khách quê người thật không đơn giản chút nào! Tôi phải học lại tiếng Pháp, phải công nhận là tiếng Pháp khó học thật! Nhưng tôi biết có 1 thứ còn khó hơn! Đó là.....quên anh!

Anh có biết? Em ở nơi này, cô đơn lắm không? Không ngày nào em ngưng nghĩ đến anh! Cho đến những thói quen, sở thích, size quần áo,...và cả gương mặt anh luôn in sâu trong tâm trí em! Nhiều lúc thật muốn buông bỏ mọi thứ để đi cùng anh! Nhưng lại không biết cách nào làm được!

Em lang thang trên từng góc phố của thành phố Paris hoa lệ chỉ để tìm kiếm bóng dáng của anh! Nhìn những cặp đôi hạnh phúc lướt qua em, em cảm thấy mình thật cô đơn! Cô gái đó được người yêu của mình quàng khăn choàng, hôn lên tóc, nắm tay! Còn em thì lại không có anh ở bên! Ha, cuộc đời thật lạ! Tại sao mỗi lần có 1 chàng trai nào bày tỏ tình cảm với em, em lại nhớ đến anh nhiều nhất! Vào những lúc đó, em lại bật khóc và.....đuối việc anh ta! Em đã khóc vì nhớ đến lần anh tỏ tình với em! Nhớ đến lần anh cầu hôn em! Nhớ đến lần cuối cùng.....em.....được thấy anh!

Anh nói: Em hãy yêu người khác, nhưng đừng quên anh! Không quên anh thì em yêu người khác kiểu gì? Em chưa bao giờ gặp ai mà cho em cảm giác ấm áp như anh! Chưa ai có thể khiến em nghĩ đến nhiều như thế! Ai cũng nói em là 1 người vô cảm, không biết vui buồn! Nhưng mà họ chỉ nhìn thấy em lúc em hoá trang, chứ có nhìn khi em tẩy trang? Đó chỉ là 1 lớp bọc che giấu cho sự cô đơn của em! Em bây giờ rất muốn, thật sự rất muốn quên anh! Nhưng em lại không biết cách quên anh!

Tôi đi trên nền tuyết lạnh. Tôi khóc. Khóc vì đây là Giáng sinh đầu tiên tôi cô đơn thế này! Khóc vì anh! Khóc. Tôi đã khóc rất lâu.

Tại sao từ sau khi gặp anh, em lại trở nên yếu đuối thế? Dám yêu mà không dám hận! Đây đâu phải là tác phong của em? Sao những lúc thế này em lại nhớ bờ ngực cứng rắn của anh khi ôm em!

-Nhớ những khi em và anh cùng nhau đi hẹn hò!

-Nhớ lúc anh cầu hôn em!

-Nhớ lúc anh nắm tay em và hứa sẽ bên em cho dù thế giới đổi thay!

-Nhớ lúc anh hôn lên tóc em và nói sẽ luôn bảo vệ em!

-Nhớ lúc anh nắm chặt tay em, nói hãy yêu người khác!

-Nhớ.....thật nhiều kỷ niệm của em cùng với anh!

-Nhớ thật nhiều!

-Làm sao quên anh? Thật khó!

18. Chương 18: Lạnh Lùng Bước Qua: Hết Yêu Nhau Rồi?~

Trên con phố xa hoa của thành phố Paris hoa lệ, có 1 người con gái khóc, nhìn cô đơn biết bao! Ai ai đi ngang qua cũng cảm thấy cô ấy thật tội nghiệp.....!

Ở California, Mỹ

Tại bệnh viện lớn của thành phố X

Có 1 chàng trai nằm bất động suốt 1 năm, tưởng chừng như không bao giờ có thể tỉnh lại. Đột nhiên, các ngón tay của chàng trai ấy di chuyển, miệng nói “Nước, khát nước”. Cô y tá ngày ngày canh chừng anh ấy vui mừng chạy đi thông báo cho bác sĩ:

- Bác sĩ, bác sĩ! Bệnh nhân Hàn Thiên Ân nằm ở phòng điều trị đặc biệt đã có dấu hiệu tỉnh lại!

Các bác sĩ nhanh chóng tới kiểm tra. Khi kiểm tra xong thì thông báo cho Hàn gia.

Bác sĩ điều trị cho hẩn nghĩ thầm:” Hàn thiếu gia này đúng là có ý chí! 99,9% bệnh nhân bị bệnh Ung thư Dạ dày sắp chuyển thành giai đoạn cuối như anh ta đều bị sống thực vật hoặc chết! Vậy mà anh ta có thể tỉnh lại! Đã vậy còn không để lại di chứng! Đáng khâm phục!”

Ba Hàn và Mẹ Hàn nhanh chóng đến bệnh viện. Mẹ Hàn hỏi:

- Tiểu Ân, con cảm thấy sao rồi? Có nhớ ta là ai không? Tiểu Ân, mau trả lời ta!

- Mẹ à, Thư Thư đâu rồi mẹ! Cho con gặp cô ấy!

- Trong 1 năm con hôn mê, con bé đã sang Paris để quản lý chi nhánh tập đoàn Lãnh gia rồi! Tuy Hàn gia và Lãnh gia còn giữ mối quan hệ khá thân thiết nhưng lại khá kín tiếng về nơi ở của con bé!

- Vậy thì con sẽ sang đó tìm cô ấy!

- Ấy đừng, Tiểu Ân! Con còn chưa khỏe hẳn, làm sao sang đó được!

- Nhưng cô ấy khẳng định là rất đau lòng vì con! Con phải sang đó gặp cô ấy!

- Con khoan vội! Cuối tuần này là lễ cưới của Nhị tiểu thư Lãnh gia! Lễ cưới này là của em gái Tuyết Thư, để đầu gì con bé không có mặt! Con bé là phù dâu mà! Với cả Lãnh gia cũng đã đưa thiệp mời cho chúng ta rồi!

- Vậy thì ngày hôm đó con muốn làm phù rể!

- Được thôi con trai! Nhưng bây giờ con phải nghỉ ngơi thật tốt đã!

- Vâng!

Ngay sau đó ba Hàn và mẹ Hàn ra ngoài cho hẩn nghỉ ngơi. Hẩn nghĩ:” Nhím nhỏ, 1 năm qua đã làm em đau buồn nhiều rồi! Anh chắc chắn sẽ bù đắp cho em!”

Sáng hôm sau ở Paris, Pháp

Tiếng chuông điện thoại cứ réo bên tai! Thật điên mà! Đứa nào mới 3g sáng mà gọi điện giật ngược chuy dậy vậy? Chuy mà biết đứa nào là chuy đánh xéo hàm, táng gãy mỗ!

Nhắc máy với 1 cục tức to lớn:

- Đứa nào mà mới sáng sớm đã gọi điện cho chuy vậy? Muốn ăn đòn à?

Người bên đầu dây kia nói:

- Ối giời! Chị hai dạo này càng ngày càng dữ dần nha~~! Bởi vậy hông ai dám cưa chị!

- À, em gái à! Em muốn chị bay qua cho em ăn đòn hay sao mà hỏi như vậy?

- Em giỡn đó chị! Chị đừng để ý! Chị có biết hông? Hôm nay ở đây.....bla.....bla.....

- Stop! Em ngưng là được rồi đó! Vào vấn đề chính đi! Sao dám gọi chị giờ này?

- Em có chuyện quan trọng lắm mới gọi cho chị giờ này!

- Chuyện gì mà quan trọng đến nỗi dám phá giấc ngủ ngàn vàng của chị? Hở?

- Dạ, em gọi thông báo cho chị là cuối tuần này vào ngày thứ 7, là đám cưới của em và anh Thiên! Em đã ưu ái cho chị bằng cách, cho chị 1 vé làm phù dâu cho đám cưới của em!

- Oa~ không ngờ em gái trẻ trâu lại đám cưới nhanh thế! Làm người chị như tôi đây thật ganh tỵ! Nhưng hôm nay là thứ 4 rồi mà chị chưa mua vé về! Lỡ về không kịp thì sao?

- Chị lo vớ vẩn! Em là Thanh Nhu đa năng mà! Em chuẩn bị cho chị rồi! Chiều 6g máy bay khởi hành! Chị nhớ đi sớm! À quên, chị phải đi! Nhấn mạnh chữ phải đi! Bên đây mọi người có 1 món quà cho chị! Đảm bảo chị sẽ thích!

- Lại quà! Một năm 12 tháng, mỗi tháng 30 ngày! Ngày nào cũng nói là có quà mà có thấy chút xíu dấu vết của quà đâu! Tới cái nơ, cái giấy gói quà còn không thấy nữa!

- Lần này là có quà thật! Chị bảo đảm sẽ rất xúc động! À, nhớ mua quà cưới cho em! Mua cho em giày, túi xách, nước hoa, rượu, quần áo,.....bla.....bla.....

- Em nói nhiều quá đó! Thôi chị cúp máy đi ngủ! Bye~~

Cúp máy mà tôi chẳng ngủ được nghĩ:” Tới em gái 24 tuổi cũng đã sắp lấy chồng rồi! Còn mình thân là chị mà còn chưa có “chân mệnh thiên tử” cho bản thân! Ganh tỵ thật! Haizz

!

Tôi bước ra khỏi sân bay. Nơi này vẫn vậy, chẳng có gì khác trước cả! Chỉ khác 1 điều là nơi này không còn anh! Haizz~~!

Tôi gọi taxi về nhà. Vừa bước vào, gặp ba mẹ, nhỏ, cậu và ba Hàn, mẹ Hàn. Mọi người thật khác sau 1 năm tôi không ở đây. Tôi chạy lại ôm từng người. Nói:

- Hôm nay mọi người đều ở đây thật tốt quá! Con có quà cho mọi người nè!~~

- Quà cáp tính sau! Còn bây giờ phải xem coi chị hai của em thay đổi thế nào!

Vừa nói nhỏ vừa kéo tôi ngồi xuống sofa và lấy mắt kính của tôi ra. Trong 1 năm, nhìn tôi khác trước nhiều nhất. Mái tóc đen tuyền dài được thay thế bằng mái tóc màu hạt dẻ, cột đuôi ngựa. Đôi mắt mang một nỗi buồn như nước mùa thu. Do ở xứ lạnh nên nước da của tôi cũng trở nên trắng hơn ngày trước. Được cái gu thời trang của tôi không còn đơn giản như trước mà nhìn có vẻ snag trọng hơn. Nhỏ nhìn tôi chăm chăm rồi nói:

- Oa~~ mới 1 năm mà nhìn chị khác hẳn! Nhìn đẳng cấp hơn đó nha! Ngưỡng mộ quá~!

- Chị mà lì!

- Xong rồi! Chị đi ra! Quà của em ở đâu?

Mẹ tôi:

- Thanh Nhu, chị con mới đi từ Pháp về mà con cứ xí xọn hoài! Để chị con nghỉ chút đi chứ!

Nhỏ bữu môi. Tôi hỏi 2 bác Hàn:

- Ba Hàn, mẹ Hàn! Hai người dạo này vẫn khỏe chứ ạ?

Mẹ Hàn:

- Chúng ta vẫn khỏe! Con cũng khỏe chứ?

- Vâng, con khỏe lắm ạ! Dạo này con đang bị rảnh quá!

- Sao vậy con?

- Dạ, con mới đi dự hội thảo nên cho cả công ty nghỉ phép nửa tháng!

- À, ra vậy!

- Hai bác, dạo này anh ấy vẫn khỏe chứ?

Mẹ Hàn và mọi người cùng nhau cười tủm tỉm:

- Hở? Ai cơ? À quên, thằng Ân nó vẫn vậy thôi con!

Tôi có chút buồn:

- Dạ! Vậy thôi con lên lầu nằm nghỉ chút ạ! Con xin phép!

Tôi lên lầu tắm rửa, thay 1 bộ đồ đơn giản để đi dạo phố.

Trên con phố được xưng danh là Con đường Tình Yêu

Ngày trước, tôi và hân thường nắm tay nhau đi trên con đường này. Nhưng bây giờ chỉ có mình tôi đi lang thang. Ai ai ở đây cũng đều đi với người yêu của mình, thật đáng ngưỡng mộ họ mà!

Tôi tới quán mì ramen trước kia tôi và hân từng ăn. Mì vẫn ngon như trước, nhưng sao tôi lại thấy nó đáng ghét?

Tôi ghé vào cửa hàng sách Ngôn tình. Sao sách cảm động thế mà tôi lại không thể rơi dù chỉ 1 giọt nước mắt?

Tôi vào rạp chiếu phim hài. Tại sao coi phim hài mà tôi lại khóc?

Tôi định ghé thêm 1 vài nơi thì đi ngang qua 1 người. Mùi hương này, hình như là anh ấy? Đúng chính xác là anh ấy rồi! Tôi quay lại để nhìn rõ hơn. Tôi nói:

- Thiên Ân? Là anh hả?

Người ấy cười nhẹ 1 cái rồi nói:

- Cô nhầm người rồi!

- Anh có thể quay lại nhìn em 1 cái không?

Người đó quay lại. Đúng là “Gorilla” nhà tôi rồi. Tôi ôm chầm lấy hân:

- Thiên Ân, đúng là anh rồi! Một năm qua anh đã ở đâu?

- Xin lỗi, cô nhầm người rồi!

- Nhưng mà.....anh...

- Cô không buông ra là tôi báo công an đó!

Tại sao? Giọng nói này, mùi hương này là của anh mà! Không thể nhầm được! Hay anh đã quên mất em?

- Anh không nhớ em sao?

- Xin lỗi! Tôi không biết cô!

Tôi suy nghĩ. Hẳn nhân cơ hội đó đã tháo tay tôi ra và bỏ đi.

Tại sao lại như vậy? Tại sao anh lại quên em? Anh đã nói em đừng quên anh, nhưng sao anh nỡ quên em! Anh....thật ác mà!

Tôi khóc. Trời mưa. Mưa? Tôi đã bắt đầu thích trời mưa từ 1 năm trước. Bởi vì khi trời mưa, không ai biết tôi khóc!

Còn hẳn bên này nghĩ:” Không ngờ lại gặp cô ấy ở đây! Lại gặp ngay cái bộ dạng trông gớm nhất của mình! Tạm thời chưa thể cho cô ấy biết được mình là Thiên Ân!”

19. Chương 19: Món Quà Ngọt Ngào!

Chắc anh ta không phải “Gorilla” nhà mình rồi! Nghe bác Hàn nói là anh ấy còn hôn mê ở bên Mỹ mà! Chắc khóc nhiều quá nên mắt bị quáng gà rồi! Vậy là người hồi nãy mình ôm là 1 người đàn ông xa lạ? OMG! Lão Thiên thật ác mà! May mà “Gorilla” không thấy, không thôi mình có 10 cái miệng cũng không lý giải được! Oh, bây giờ gần 9g rồi! Phải về nhà ngủ sớm không thôi ngày mai bị “bà la sát” lôi đầu dậy đi dạo phố! Khổ thiệt

Sáng sớm hôm sau

Tôi đoán không sai chút nào mà! Mới 5g sáng đã bị lôi đầu dậy để đi chụp ảnh cưới, với cái lý do “củ chuối” là đi chung cho đỡ buồn!

Không biết sao nhìn con em với thằng Thiên sắp đám cưới tôi có chút GATO nhẹ! Haizz! Ngày nào tôi cũng nhớ tới cái ngày đó! Đáng lẽ tôi đã có 1 gia đình từ 1 năm trước rồi chứ không phải là 1 người phụ nữ ế chồng như bây giờ! Haizz! Buồn thiệt a

Vào cái ngày trọng đại của em tôi và Hạo Thiên

Cũng giống như bao ngày khác, tôi cũng bị lôi đầu dậy từ khi mặt trời chưa mọc để make up, mặc áo cưới,... Em tôi còn ra vẽ bí mật nói:

- Chị, chị còn nhớ quà mà mọi người sẽ tặng cho chị không? Hôm nay chị sẽ thấy đó! Đảm bảo chị sẽ bắt ngờ đến bật khóc cho mà xem!

- Lúc nào thì chị được nhìn thấy xác của quà mọi người tặng? Hôm trước chín về mang cho em bao nhiêu đồ rồi! Sắp làm cô dâu rồi mà còn kẻo kéo nữa!

- Chị bớt nói xéo em vài câu không được à? Ngày cưới mà còn bị chị móc họng nữa! Một tiếng trước hôn lễ em đưa chị đi lấy quà!

- Lấy bây giờ luôn đi!

- Không được!

- Vậy quà là gì vậy?

- Đã nói là quà bất ngờ mà chị còn hỏi! Thôi, em đi trước nha!

Nói rồi nhỏ ra ngoài. Sao hôm nay tìm tôi lại đập nhanh thế? Hôm nay lại xảy ra chuyện gì nữa đây? Lần đó làm tôi mất liên lạc với anh ấy! Bây giờ hông biết sao nữa!

Đúng 1 tiếng trước hôn lễ, nhỏ dẫn tôi đi thật! Sao hôm nay con em của mình giữ lời hứa ghê vậy? Tự nhiên thấy hoang mang quá! Nhớ lần trước nó tặng cho mình 1 thằng con trai! Oa~ nghĩ lại thấy thật là bất an! Tôi nói:

- Em mà tặng cho chị 1 đứa con trai nào nữa là chị tuyệt giao với em luôn đó!
- Chị đừng có lo! Lần này không giống lần đó đâu! Chị sẽ rất cảm động cho coi!
- Vậy là em chưa bỏ ý định tặng “troai” cho chị? Ăn dép nhá?
- Thôi, chị đừng nói gì nữa! Im lặng và đi theo sau em!

Nhỏ dẫn tôi đến cánh đồng bồ công anh mà chỉ có tôi và hấn biết! Tôi ngạc nhiên:

- Sao em lại biết nơi này?
- Anh rể nói với em!
- Đứa nào? Chị mà biết đứa nào nói cho em lãnh địa của chị là đưa đó ăn đòn! Nói chị nghe coi, đứa nào nói cho em?

Bỗng sau lưng tôi truyền đến 1 giọng nói mà tôi ngày nào cũng nghe nhưng nhớ:

- Là đứa này này!

Tôi quay phắt lại. Ô! Là anh! Ủa~ nhưng mà không phải đang hôn mê ở Mỹ sao? Sao anh lại ở đây?

Rất nhiều dấu chấm hỏi trong lòng tôi. Nhưng chưa kịp hỏi gì, hấn đã ôm tôi vào lòng và nói:

- Nhím nhỏ, anh đã về với em rồi! Anh xin lỗi vì đã làm em lo lắng! Anh sẽ bù đắp cho em tất cả!
- Gorilla? Là anh à? Sao anh lại ở đây? Không phải anh đang ở Mỹ sao? Anh đã khỏi bệnh và quay về với em rồi sao?
- Đúng vậy, Nhím nhỏ! Anh đã quay về với em!

Tôi bật khóc. Hạnh phúc đến thật nhanh và đi cũng thật nhanh! Mới vừa nãy tôi còn lo lắng và nghĩ vu vơ rằng anh sẽ trở về với tôi, không ngờ bây giờ anh lại ở đây thật! Có lẽ hôm nay tôi là người hạnh phúc nhất! Bây giờ tôi vừa vui, vừa xúc động, vừa bất ngờ! Đắm mạnh vào bờ ngực rắn chắc của hấn, trách móc:

- Sao hôm đó anh đi mà không nói tiếng nào với em? Anh có biết em tỉnh lại không thấy anh thì đã buồn như thế nào không? Em đã bị trầm cảm hơn nửa năm đó anh biết không? Anh có biết em cô đơn cỡ nào khi không có anh không? Em đã từng rất hận anh, anh có biết không? Hả? Anh thử trả lời em coi! Sao? Anh không nói được gì đúng chứ? Còn nữa! Người hôm qua em gặp chắc chắn là anh rồi! Vậy mà anh còn giả vờ không quen biết! Rồi còn đòi báo công an nữa! Anh có biết hôm qua em thất vọng cỡ nào không? Anh là đồ ác độc! Em ghét anh!

Hấn nghe đến tôi ghét hấn thì hấn nói:

- Thôi mà em! Cho anh xin lỗi! Anh chỉ muốn cho em 1 bất ngờ, ai ngờ em lại buồn tới cỡ đó! Với lại em nhận ra anh được hay thật! Lúc đó máy bay vừa cất cánh từ Mỹ về là anh tới con phố đó liền! Chưa có tám gỏi hơn cả năm mà em lại có thể nhận ra! Em nhớ anh tới mức đáng sợ như vậy à?

Tôi thẹn quá hoá giận, bảo:

- Anh còn dám nói? Anh lừa em thì tính sao?
- Em muốn anh làm gì cũng được nhưng đừng giận anh, nha bà xã đại nhân?

Hấn làm mặt cún con. Tôi liền mỉm lòng, đang định nói thì nhỏ lên tiếng:

- Hai người này tình “củm” đáng sợ ghê anh ha?

Cậu đồng tình:

- Ủm, vô tư thể hiện tình cảm ở nơi đông người! May là không có dân FA ở đây! Nếu không là nó chụp hình bóc phốt 2 người này trên FB rồi! À à, hai anh chị cứ tiếp tục đi ạ! Đừng để ý bọn này nha! Tiếp đi tiếp đi!

Hắn nhướn mày:

- Bọn này? Còn ai nữa?

Hắn vừa nói xong thì ba mẹ tôi, ba Hàn, mẹ Hàn từ trong bụi cây bước ra. Oa~ vậy là họ thấy hết rồi? Eo ôi~ cái hình tượng mạnh mẽ tôi xây dựng trong 25 năm qua đều mất hết trong vài phút! Bây giờ tôi có trùm 10 cái bao tải, chui xuống mấy chục cái hố cũng không hết nhục nữa a~~! Sao số tôi lại đen thế? Hiuhiuhiu

Mẹ Hàn nói:

- Hai đứa mau làm lành đi! Giận nhau chỉ cho mệt! À, cuối tháng này làm hôn lễ lại được không?

Tôi:

- Sao con thấy nó sớm quá í bác à!

Hắn:

- Con cũng không muốn vào cuối tháng! Cuối tháng còn tận 3 tuần lận!

Lâu lâu con “Gorilla” nhà tôi mới nói đúng như vậy! Cố gắng phát huy! Nhưng chưa vui mừng xong thì hắn nói:

- Hay là làm chung với hai đứs nhóc này đi!~~

- OMG! Có cần làm gấp thế không anh~?

- Em không muốn làm vợ anh?

- Làm....làm gì có! Chỉ là.....

- Không có là tốt! Vậy thống nhất là làm luôn hôm nay! Còn tận 10 tiếng để chuẩn bị! Mọi người hãy đi chuẩn bị cho hôn lễ đi!

Cái tên này! Lúc vừa khỏi bệnh là lại giở cái thói thích chặn họng người khác! Người đầu kỳ cục hà! Nhưng mà chắc hắn làm vậy là muốn bù đắp cho tôi í mà! Thôi kệ! Lấy được chồng vừa tốt vừa đẹp! Mình được lợi chứ ai nữa mà than thở! Haizz! Bây giờ chỉ cần ngồi xuống, lướt FB, trang điểm! Hắn nói: mọi chuyện cứ để anh lo mà!~~ Khoé!

20. Chương 20: Đám Cưới~ Nhưng Chưa Phải Là Hôn Kết!

Đúng 17g30”, mọi thứ trong hội trường hôn lễ đã được chuẩn bị xong xuôi! Có thể nói lần này thời gian gấp rút mà chuẩn bị được như vậy là rất tốt rồi! Ừm, phải nói sao ta? Sau hơn 1 năm thì tôi cũng đã trở nên rành rồi và rành rọt hơn trong lĩnh vực make up! Thật là tự hào mà! Hôm nay tôi tự make up mà không cần nhờ ai luôn~~! Thật phục bản thân tôi mà

!

Đang chỉnh lại lớp make up thì giọng nói ai oán của con em gái “trời đánh” vang lên:

- Chị hai à, anh rể thật độc ác mà! Huhuhu!

- Sao em dám nói anh ấy như vậy?

- Chị biết hông? Anh í nói là anh chị lớn tuổi gòy, còn em và anh Thiên còn là trẻ con nên không cần làm đám cưới nhanh thế!

- Cho nên?

- Cho nên đám cưới của em dời lại 2 tháng nữa! Huhuhu! Trái tim em đau dã man! Hức hức hức!

- Ừm, rồi sao?

- Ủa, chị hông thương em gái của chị à?
- Sao phải thương?
- Em là em gái của chị đó! Đáng nhẽ chị phải an ủi em chứ!
- Em muốn sao?
- An ủi, an ủi!
- Ủm, đừng buồn nữa nha!

Xong rồi làm gì nữa?

Mặt em gái tôi đen lại:

- Chị an ủi em kiểu gì? Hứ! Không nói chuyện với chị! Số của em và A Thiên thật đáng thương! Toàn làm phũ dẫu, phũ rể không?

Nó nói rồi định đi ra ngoài, vừa lúc đó hấn ở ngoài nói vọng vào:

- Nhím nhỏ, em chuẩn bị xong chưa? Gần tới giờ rồi đó!

Hấn bước vào. Oa~ hảo mỹ nam! Chóit mắt ghia~~! Hôm nay hấn mặc một bộ vest màu đen đuôi tôm, tóc vuốt keo...Nhìn tới mai hông biết có đã mất chưa nữa! Haizz! Sao tự nhiên hôm nay anh đẹp dữ vậy “Gorilla”? Thật là muốn buột anh lại một chỗ để cho không ai nhìn thấy mà

!

Hấn nhếch mép, buông lời trêu chọc:

- Em chảy nước dãi rồi kìa! Lau đi hông thôi hư hết áo cưới giờ!

Tôi bất giác đưa tay sờ lên miệng. Có chảy nước dãi đâu! Cái tên này, vừa mới nghĩ hấn đẹp xong mà bây giờ....Nhìn chị cho sợ tới già nè!

Tôi nói:

- Hình như bây giờ còn hơi sớm để làm đám cưới đúng hông anh? Hay mình để vài năm nữa rồi cưới anh ha?

Hấn quay ngược 180 độ. Quay qua nhìn tôi bằng ánh mắt đáng thương, khuôn mặt chó con:

- Bà xã đại nhân à! Em nở lòng nào bỏ anh như thế à? Em mà bỏ anh như thế thì em muốn anh sống sao?
- Anh sống sao thì kệ anh chứ! Lúc đó có liên quan đến em nữa đâu mà sao với trắng!
- Oà~~ anh sai rồi mà! Đừng huỷ hôn mà bà xã! Hức hức hức! Đừng làm vậy mà~~!
- OMG! Mới hơn 1 năm thôi mà “Gorilla” lạnh lùng của em đi đâu rồi? Không ngờ anh lại có 1 khuôn mặt giống cún đến thế!
- Em nghĩ sao mà nói anh như vậy? Tại em dẫu nói làm như vậy thì em mới động lòng!
- Thôi! Không nói chuyện với anh nữa! Anh đi ra trước đi, sắp tới giờ rồi đó!

Hấn hôn nhẹ lên tóc tôi, nói:

- Ủm, vậy thôi anh đi trước!

Nói rồi hấn đi ra ngoài. Tôi cầm bó hoa bách hợp nắm nào lên. Hít 1 hơi thật sâu. Sau hơn 1 năm chờ đợi, cuối cùng cũng tới ngày này. Thật hồi hộp quá! Tim tôi lúc này đập nhanh như muốn rút ra khỏi lồng ngực rồi!

Ba tôi - Lãnh Nghị bước vào, nói:

- Không ngờ con gái lại lấy chồng nhanh vậy! Đùng 1 cái, 2 đứa đều muốn lấy chồng, bỏ hai con khỉ già nhìn nhau sần si! Con sắp sửa đi làm dâu rồi! Nhớ là con phải lắng nghe lời chỉ bảo của ba mẹ chồng nghe!

Nếu có gì ầm ức thì cứ về Lãnh gia! Lãnh gia luôn mở cửa đợi con! Trước giờ đúng là ba hay đi công tác và ít ở nhà với 2 chị em con! Nhưng đến hôm nay thấy hối hận vì không để dành thời gian cho con nhiều hơn! Ba xin lỗi!

- Thôi mà ba! Ngày vui mà tự nhiên ba xin lỗi! Ba nói 1 hồi con khóc là bay make up hết luôn bây giờ! Thôi mình ra đi ba! Không thôi trễ!

- Ừm, mình đi!

Đứng trên con đường rải đầy hoa, tôi hồi hộp đến cực độ. Nhưng có lẽ sự hồi hộp đó chưa là gì đối với ba của tôi. Ba tôi là 1 nhà doanh nhân khá nổi tiếng là kiên định, chưa bao giờ khóc. Nhưng mà ba tôi cũng là người, cũng có khi vui khi buồn chứ! Trước ông kính, ba chưa bao giờ khóc nhưng ai biết sau ông kính ba tôi là người như thế nào? Ba tôi run run, mồ hôi ướt đầm cả tay và lưng áo, nhưng vẫn nói với tôi:

- Con làm gì mà run vậy? Lấy chồng thôi mà! Chỉ là sắp có 1 gia đình mới, 1 cuộc sống mới! Không được run nữa!

- Ba cũng có khác gì con đâu! Còn thấy nhiều khi ba còn run gấp đôi con nữa đó chứ! Ba đừng có lo, con gái lấy chồng thôi mà!

Tuy nói mạnh miệng như vậy nhưng tôi thấy là hành động không đơn giản như lời nói rồi! Ba tôi khoác tay tôi từ từ bước tới cuối đường - nơi có chàng trai anh tuấn và cũng là người đàn ông của đời tôi. Sẽ cùng tôi trải qua mọi chuyện buồn vui trong đời! Tôi nhìn qua ba, thấy ba bình thản thế thôi! Chứ nếu nhìn kỹ hơn thì thấy khoé mắt của ông ấy đã hơi đỏ lên! Tôi thấy thương ba quá! Trong 1 năm hân hôn mê, tôi ở Paris thì hàng tháng ba luôn là người tới thăm và mang quà bánh cho tôi. Không được rồi~~ tôi sắp khóc mất rồi!

Ba tôi dẫn tôi đến chỗ hân đứng, nắm chặt tay tôi giao cho hân, nói:

- Hôm nay ba giao lại con gái bảo bối của ba cho con, con phải chăm sóc nó thật tốt để bù lại những thương tổn nó đã chịu trong hơn 1 năm qua! Nếu như con để nó có ầm ức hay tiểu tam đến quấy rối thì....! Điều tốt nhất con nên làm là trốn thật kỹ vào và phải cầu nguyện sao cho ta không tìm thấy con! Chứ nếu mà ta tìm thấy thì ta sẽ phanh thây con ra vì cái tội làm con ta buồn! Nhớ kỹ đó!

Bây giờ tôi mới biết cái bệnh “nằm nố” của tôi di truyền từ đâu rồi! Nhưng mà tuy hơi mắc cười nhưng tôi rất cảm động! Trước giờ ba tôi là người trầm tính, ít nói mà không ngờ hôm nay ba lại nói ra những lời hài hước như vậy. Ba đưa tay cho tôi rồi xuống dưới ngời ngay. Vị chủ trì hôn lễ lên tiếng:

- Hàn Thiên Ân, con có đồng ý lấy nữ này là Lãnh Tuyết Thư làm vợ, chăm sóc, che chở cô ấy,.....bla.....bla.....?

- Con đồng ý!

- Lãnh Tuyết Thư, con có đồng ý lấy Hàn Thiên Ân làm chồng, cùng nhau vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống.....bla.....bla.....?

Tôi hít một hơi thật sâu, ngoái xuống nhìn ba mẹ thì nhìn thấy ba đã đeo mắt kính. Có lẽ ba tôi đang khóc! Tôi nói:

- Con đồng ý!

- Hai con hãy đeo nhẫn cho nhau!

Hôm nay nhỏ làm phù dâu, câu làm phù rể. Hai người họ đi lên và trên tay là hộp nhung đựng nhẫn. Hân lấy 1 chiếc nhẫn được điêu khắc tinh xảo đeo vào ngón tay áp út trái cho tôi. Tôi lấy một chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón tay áp út phải cho hân. Có nghĩa là bắt đầu từ bây giờ tôi là 1 người phụ nữ có chồng rồi! Thật là nôn nao quá mà!

Người chủ trì:

- Ta tuyên bố, hai con chính thức trở thành vợ chồng! Chú rể có thể hôn cô dâu!

Hình như hần chỉ mong đợi câu nói này. Hần lập tức cúi xuống áp bờ môi mỏng của mình lên đôi môi anh đào của tôi. Hần hôn tôi trong tiếng hò reo của mọi người. Hần thả môi tôi ra. Lời bài hát “Forever” vang lên:

Bài hát: Forever - Mariah Carey

(Hey oh yeah

Those days of love are gone

Our time is through

Still I burn on and on

All of my life

Only for you

From now

Until forever

And ever, my darling

Forever

You will always be the only one

You will always be the only one

.....)

Chúng tôi cùng nhau cắt bánh cưới, rót rượu Champagne rồi khiêu vũ cùng nhau trên nền nhạc “A Thousand Years”

Hôm nay đúng là ngày hạnh phúc nhất đời tôi mà!

21. Chương 21: Anh Xã Là Loài Vô Sĩ Nhất!~

Hôn lễ của chúng tôi căn bản không hề mời bất cứ nhà bào nào! Nhưng trên trang nhất các mặt báo đều đưa tin về hôn lễ của tôi và hần! Thôi kệ, tôi cũng quen sống trong sự dùm ngó của thiên hạ rồi! Nói gì kệ họ! Nhưng mà nếu nói tôi không xứng thì chắc chắn cái tên viết báo lá cải đó sẽ không bao giờ thấy mặt trời mọc nữa!^^

Sau khi tiệc tàn thì khách cũng về hết. Tôi và hần về nhà riêng. À ừm, mọi chuyện tiếp theo ai cũng đoán được phần nào rồi đúng hông? Nhưng mà sai hết trơn rồi! Tôi và hần về nhà thu dọn đồ đạc, tắm rửa, thay quần áo rồi.....bốc vé đi du lịch ở Vòng Quanh Thế Giới ngay trong đêm đó. Chúng tôi dành hẳn 2 tháng để đi du lịch cùng nhau! Trước giờ đi nước ngoài cũng nhiều, nhưng mà tôi chưa bao giờ đi riêng lẻ một mình thế này (trừ lần tôi ở Paris)! Đáng mong đợi!^^

Khoảng sáng hôm sau, tôi và hần đã tới Ý

Mang hành lý về khách sạn. Nói là hành lý thôi chứ chỉ có 1 cái túi nhỏ đựng hộ chiếu, ví, giấy tờ tùy thân và giấy đăng ký kết hôn! Nghe có vẻ kì kì, nhưng đây là ý của tôi, tôi muốn đi tới đâu mua tới đó nó mới thú vị. Hần gật đầu đồng ý. Còn cái vụ mang giấy đăng ký kết hôn là ý của “Tôn Ngộ Không” chứ hông phải tôi! Hần nói là để ở nhà sợ.....chuột gặm.....nên mang đi cho yên tâm! Cái lý do “củ chuối” này mà hông hiểu sao tôi lại gật đầu đồng ý! Nhưng mà có vẻ đối với hần giấy đăng ký kết hôn rất quan trọng, vì trong chuyến bay cứ thấy hần cầm nó ngắm mãi rồi cười! Eo ôi~ tiếp viên đi ngang qua còn hỏi tôi hần có bệnh không! Thật tôi nghiệp “Gorilla” mà!^_^

Tôi và hấn thay quần áo cho hợp với bờ biển Amalfi. Hình như chỉ hợp với bờ biển thôi chứ chả hợp với tôi! Tôi mặc cái đầm màu trắng dài ngang mắt cá chân! Tôi nói thiệt, trước giờ tôi chưa bao giờ mặc đồ bánh bèo như này! Cái gì mà đầm xoè, rồi mang mũ rộng vành, khuyên tai “bươm bươm”, dây chuyền làm từ hoa và vỏ sò, rồi còn vòng tay nữa! Cái style bánh bèo như vậy tôi trước giờ không bao giờ dám mặc! Eo ôi~ khổ hơn là cái style này là “Gorilla” nhà tôi tư vấn. Không mặc là 1 phát huỷ chuyến bay! Tôi phải hy sinh mặc cái này thôi chứ sao giờ! Nhưng mà qua chuyện này mới biết, trước giờ tôi toàn mặc quần không! Quần jean, quần bò, quần bó, quần lửng,.....Quần gì cũng có! Sao tôi giống con trai vậy trời? Khổ thiệt~~!

Tôi và hấn đi dạo quanh biển và trò chuyện. Tôi hỏi hấn:

- Em nghe nói là anh hông thích phụ nữ vậy tại sao lại chọn em làm vợ anh vậy? Ai trong công ty cũng nói với em anh là Three D hết! Có thật vậy hông anh?

Mặt hấn trải đầy hắc tuyến:

- Ai nói với em anh là 3D?

- Ủm, em nghe Phong lao công, Nhi marketing, Hưng thiết kế, Trà dịch vụ và chị Lan Mai kế toán nói! Họ còn nói anh hay đi làm chung với “troai” đẹp nữa! Đúng hông vậy anh?

- Em nghĩ sao nghe mấy bà tám đó vậy? Mấy người đó chuyên đơm đặt có tiếng luôn! Em đừng có nghe họ nói bậy! Còn trai nào chứ? Em trai anh mà!

- Thiệt hông vậy? Thái độ của anh hơi bị quá rồi đó! Có lẽ nào.....?

- Em dám không tin? Hay bây giờ đi về phòng mình kiểm nghiệm lại nha em?

OMG! Cái tên này! Đang ở giữa đường giữa lối mà dám giở cái giọng vô sỉ này với tôi? May là người đi ngang không hiểu! Chứ nếu họ mà hiểu thì tôi đào mấy chục cái hố chui xuống cũng không hết nhục nữa~~! Tôi quay lại nhìn hấn:

- Ông xã à

anh sao lại để ý mẩu cái vớ va vớ vẩn đó chứ? Quên đi anh ha? Để ý chi cho nặng đầu đúng hông anh xã~~?

Có trời mới biết tôi đau tim dữ dằn khi nói ra mấy cái lời sến sẩm đó! Nhưng mà không nói là không được! Bực thật a

!

Hấn nhếch mép:

- Ủm, đúng rồi! (nói nhỏ vào tai tôi) Nhưng anh vẫn muốn em kiểm nghiệm! Không muốn lười biếng chút nào cả~~!^^

Nói xong hấn thông thả bỏ hai tay vào túi quần rồi đi tiếp. Bỏ lại tôi đằng sau với gương mặt đỏ tía mang tai. Cái tên chồng vô sỉ này! Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám giở cái giọng này! Thật là.....! Không trị là không dứt mà!

Tôi liền bước nhanh lên bằng hấn, nói:

- Anh đừng để sau ngày cưới lại bị lên trang nhất với tựa là: Hàn tổng nhập viện vì trọng thương không hề nhẹ ở “trung tâm hành chính”. Lý do nhập viện là chọc ghẹo vợ rồi bị vợ cho ăn liên hoàn đá! Anh muốn lên trang nhất với cái lý do “cùi mía” đó không?

Bây giờ tới lượt hấn giở giọng nịnh nọt. Hấn quay qua đấm bóp cho tôi và giở mặt cún con:

- Bà xã đại nhân à, em không thương anh hay sao mà cứ muốn anh nhập viện vì cái lý do không đâu đó? Ông xã chỉ giỡn 1 chút với bà xã thôi mà! Đừng làm vậy nha bà xã đáng yêu, xinh đẹp, độc nhất vô nhị của anh?^^

- ! Ai nhập anh vậy? Có cần đưa đi bệnh viện hông anh? Sao lúc anh qua Mỹ hông chịu trị luôn bệnh khủng đi! Chứ để đến bây giờ nó nặng thế này! Tôi anh quá à!

Tôi giở giọng đồng cảm rồi để cái mặt “mo” của hấn ở lại mà chạy thật nhanh. Khi hấn hoàn hồn thì tôi đã chạy rất xa rồi! Hấn nói:

- Nhím nhỏ, em cứ chạy cho lẹ đi! Trốn cũng kỹ vào! Đừng để anh bắt được! Nếu không là xác định 1 tuần nữa em khỏi xuống giường! Đứng lại đó cho anh!

Tách! Tách! Tách! Tiếng máy ảnh từ đâu đó vang lên liên hồi! Hôm đó, cặp vợ chồng nào đó lên trang nhất với tựa đề: Hàn tổng và Hàn phu nhân đi hưởng tuần trăng mật ở Ý; rồi Hàn tổng là ông chồng quốc dân; Hàn phu nhân là người phụ nữ may mắn nhất khi được làm vợ của Hàn tổng;.....bla.....bla.....

Còn hai người nào đó không biết là mình sắp lên trang nhất mà vẫn còn đang chơi đuổi bắt với nhau!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-toi-va-tong-tai-cao-ngao>